

หนึ่ง เกี้ยวเจ้าสาว

ทันทีที่พระอาทิตย์ขึ้น พร้อมกับเสียงประทัดดังอย่างต่อเนื่อง เครื่องดนตรีทำหน้าที่ของมันด้วยทำนองเพลงรื่นเริง แม้จะเป็นยามเช้าทว่าก็มีผู้คนจำนวนมากยืนแออัดอยู่สองข้างทาง ชาวบ้านมากมายทั้งชายหญิง คนแก่ เด็กทารก ส่องเต้ หรือแม้แต่ขอทาน ก็มารวมอยู่ที่ถนนกลางเมือง ศูนย์กลางของความสนใจคือขบวนเกี้ยวเจ้าสาวที่ตกแต่งด้วยผ้าและโคมไฟสีแดงสะดุดตา จากต้นขบวนจนถึงท้ายขบวนนั้นยาวยิ่งกว่าขบวนเจ้าสาวคนใดที่พวกเขาเคยพบ แม้แต่ตอนที่ส่องเต้ส่งองค์หญิงใหญ่ให้ราชบุตรเขยก็ยังนับว่าได้น้อยกว่านี้เกือบครึ่ง

ทุกคนต่างรู้สึกพอใจ คราวนี้เป็นเพราะราชบุตรเขยอย่างไรก็เป็นเพียงข้าราชการใต้เมืองพระบาทฮ่องเต้ สิ้นเดิมเจ้าสาวก็มาจากราชวงศ์อย่างเดียว ทว่าเวลานั้นนอกจากฮ่องเต้จะพระราชทานสิ้นเดิมเจ้าสาวเป็นพิเศษแล้ว ยังรวมถึงสิ้นเดิมที่ได้รับจากบิดาของเจ้าสาวที่เป็นถึงเสนาบดีชั้นผู้ใหญ่ รวมแล้วจึงเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า และประการที่สามที่ทำให้สิ้นเดิมเจ้าสาวมีมากถึงขนาดนี้ก็เพราะ... เจ้าบ่าว

พวกเขาต้องการให้การสมรสครั้งนี้เป็นไปอย่างสมเกียรติที่สุด เพื่อให้

เจ้าบ่าวพึงพอใจ นั่นคือสิ่งที่พวกเขาต้องการ

เสียงประตูไม้ขนาดใหญ่เปิดออก ดึงสายตาผู้คนจำนวนมากมาที่ลาน
ด้านหน้าประตู เมื่อเปิดออก สิ่งที่อยู่ตรงหน้าของพวกเขาก็คือสาวใช้ที่ประคอง
หญิงสาวในชุดเจ้าสาวสีแดงอันงดงามก้าวออกมา แม้มีผ้าคลุมหน้า แต่ท่วงท่า
เดินยังมั่นคง แผ่นหลังยึดตรง ศีรษะเชิดตั้งไม่ได้ก้มต่ำตามน้ำหนักของเครื่อง
สวมศีรษะด้านบน สายลมวูบหนึ่งพัดผ่านในยามเช้า ผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวก็ปลิว
ขึ้น ใบหน้าที่ถูกแต่งแต้มอย่างจัดจ้านภายใต้ผ้าคลุมจึงปรากฏ แม้เพียง
ชั่วพริบตาผู้คนก็แทบลืมหายใจ

เสียดายหญิงงาม...

ผู้ติดตามมาด้านหลังคือเสนาบดีเย่จิ้นหู สุหยินฟางหลี่หลิว บุตรชาย
คนโตเย่จิ้นหง และบุตรสาวคนเล็กเย่หลิงเซียว ทั้งหมดนี้คือครอบครัวของ
เจ้าสาวที่กำลังจะถูกส่งขึ้นเกี้ยวไปยังดินแดนอันห่างไกล ขณะที่เดินออกมานั้น
ช่องใต้กับช่องเขาก็เสด็จเข้ามาใกล้ ที่ติดตามมาด้านหลังคือรัชทายาทฉิน-
ซงหยวน สองครอบครัวประจันหน้ากัน ดวงตาของผู้ทรงอำนาจยามทอดมอง
เจ้าสาวแสนอาทร

“ถวายพระพรฝ่าบาท ถวายพระพรสองเฮา ถวายพระพรองค์รัชทายาท”

ครอบครัวตระกูลเย่แสดงความเคารพ

สองเฮาประคองเจ้าสาวในชุดสีแดงให้ลุกขึ้น “ลำบากเจ้าแล้ว”

ไม่รู้ว่าใบหน้าที่ได้ผ้าคลุมหน้านั้นเป็นอย่างไร แต่น้ำเสียงที่เปล่ง
ออกมาเรียบนิ่ง ให้ความรู้สึกสงบและเยือกเย็น

“หม่อมฉันเต็มใจที่จะทำเพคะ”

“จากนี้ไปดูแลตัวเองให้ดี เจ้าเป็นหญิงงาม ทั้งยังเฉลียวฉลาด ข้าเชื่อ
ว่าเจ้าจะมีชีวิตที่ดีได้ในสถานที่แห่งนั้น” ถ้อยคำกลั่นออกมาด้วยความรู้สึก
ห่วงใย ทว่ายิ่งสองเฮาห่วงใยนางมากเท่าใด ก็คล้ายจะยิ่งสร้างบาดแผลที่มีอยู่
ให้ขยายมากขึ้นเท่านั้น

พูดคุยกันสองสามคำ ก่อนก้าวขึ้นเกี้ยว เจ้าสาวก็หันกลับไปมอง

ครอบครัวของตัวเอง ใบหน้าของพวกเขาเรียบนิ่ง ยิ่งมองยิ่งเฉยชา มีเพียงน้องสาวเท่านั้นที่แสดงออกว่าลำบากใจ

“จากนี้ไปลูกคงไม่สามารถดูแลท่านพ่อท่านแม่ได้อีกแล้ว ขอให้พวกท่านดูแลสุขภาพของตัวเองให้ดี มีความสุขกับช่วงเวลาที่พวกท่านรอคอยมาโดยตลอด” น้ำเสียงในตอนท้ายแผ่วเบา ได้ยินเฉพาะคนที่ยืนอยู่ใกล้ “จากกันคราวนี้ก็เหมือนจากตาย คงไม่อาจได้กลับมาพบกันอีก ดังนั้นแม้ว่าพวกท่านจะเกลียดชังมากแค่ไหน แต่บุตรมีบิดามารดาได้คนเดียว ข้าส่งตัวเองขึ้นเยี่ยมเจ้าสาวก็เพื่อให้พวกท่านมีความสุขที่ไม่ต้องสูญเสียลูกสาวสุดที่รักไป ช่วยเสแสร้งว่าเสียใจบ้างสักนิดก็ยังดี ให้ข้าหลอกตัวเองว่าพวกท่านยังอารมณ์อยู่บ้าง”

น้ำเสียงนั้นแม้จะสงบแต่ก็แฝงด้วยอารมณ์อันหลากหลาย สุธยินเยไม่อาจมองลอดผ่านผ้าคลุมหน้าเข้าไปได้ ทว่าในฐานะมารดานางรู้ว่าบุตรสาวคนโตกำลังเจ็บปวด เสนาบดีเยที่เป็นคนไม่ใส่ใจอะไรมากนักยังรับรู้อารมณ์ที่แฝงมากับถ้อยคำพวกนั้น ดวงตาของเขาหริ่ง มือสองข้างกำแน่นโดยไม่รู้ตัว

จากเป็นเหมือนจากตาย... ซาตินไม่อาจได้พบกันอีก

“ท่านพี่...” เย่หลิงเซียวเรียกเสียงสั้น ดวงตาคู้งามคลอไปด้วยหยดน้ำ คุณหนูเล็กตระกูลเย่ก็ดริมฝีปากแน่น พยายามก้าวเข้ามาหาพี่สาว ทว่าร่างในชุดสีแดงกลับถอยหลังทิ้งระยะห่าง นางหยุดชะงักด้วยความเจ็บปวดใจ

“ข้ามอบทุกอย่างให้เจ้าแล้ว มอบให้ทั้งความรักของบิดามารดาและพี่ชาย มอบให้กระทั้งคู่มัน ตอนนี้ข้ากำลังมอบชีวิตให้แก่เจ้า จากนี้พวกเราไม่ติดค้างกันอีก ชีวิตนี้ไม่มีอะไรต้องเกี่ยวข้องกันอีกต่อไป” นางเอ่ยถ้อยคำแสนเย็นชาออกมา ไม่แม้แต่จะเอ่ยคำลา ก่อนจะหันหลังขึ้นเกี่ยวในทันที

เสียงประโคมกลองและดนตรีดังไปทั่วเมือง คานหามเกี้ยวเจ้าสาวถูก

ยกขึ้นพาดบ่า ทั้งขบวนลั่นแฉกเจ้าสาวที่ยาวเหยียด มีทหารจำนวนมากคุ้มกัน นำขบวนเคลื่อนตัวออกจากเมืองหลวง รัชทายาทเป็นผู้นำในขบวนนี้ เขาอาสาไปส่งเจ้าสาวด้วยตัวเอง

ร่างสูงสง่าขึ้นไปนั่งบนหลังอาชาสีขาวแล้วเหาะย่างออกไป ขบวนเกี้ยวเจ้าสาวผ่านตลาด ผ่านบ้านเมืองและผู้คน เมื่อพ้นจากประตูเมือง เจ้าสาวก็เปลี่ยนจากเกี้ยวเป็นรถม้าเพื่อสะดวกต่อการเดินทาง ทว่าเพราะธรรมเนียมแต่เดิม เมื่อออกจากบ้านเจ้าสาวแล้ว ก่อนจะถึงบ้านเจ้าบ่าวทำไม่อาจแตะพื้นได้ ตอนออกจากเกี้ยวจึงให้คนแบกเกี้ยวย่อตัวไถ่รถม้า เอาไม้กระดานแผ่นหนึ่งพาดระหว่างเกี้ยวกับพื้นรถม้าให้เจ้าสาวเดินข้ามไป

ตัวเกี้ยวถูกทำขึ้นมาเป็นพิเศษสำหรับถอดสลักไม้เพื่อแยกส่วนประกอบออกจากกันได้ หลังจากที่ถูกสลักเป็นชิ้นไม้แยกส่วนแล้วก็ถูกนำไปเก็บเอาไว้ที่ด้านหลังของรถม้า ตอนไปถึงจุดหมายพวกเขาก็จะประกอบเกี้ยวเพื่อแบกเจ้าสาวเข้าไปในเมือง

ขบวนรถม้ายังคงเดินทางต่อไป พวกเขาต้องรีบเร่งเดินทางให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ไม่มีใครรู้ว่าความมอดทนของเจ้าบ่าวนั้นมากแค่ไหน บางทีการไปถึงช้าแม้ครึ่งชั่วยามอาจจะก่อให้เกิดความขัดแย้งที่รุนแรงได้ ดังนั้นพวกเขาจะไม่พักจนกว่าม้าจะเหนื่อยล้าเกินกำลัง

ฉินซงหยวนเป็นผู้ขี่ม้านำอยู่ด้านหน้า ตลอดทางเขามักจะหันกลับไปมองรถม้าที่อยู่ด้านหลัง ผ่านม่านปิดสนิท นอกจากเวลาอาหารแล้วไม่ค่อยมีใครเข้าไปรบกวนเจ้าสาวในรถม้า คนด้านในก็ไม่ได้ส่งเสียงอะไรออกมาเช่นกัน เวลาทำธุระส่วนตัวก็จะมีนางกำนัลที่ถูกฝึกมาเข้าไปดูแล

เช้าวันที่สี่ของการเดินทาง ฉินซงหยวนตัดสินใจขี่ม้าเข้าไปประกบข้างตัวรถม้า เขาส่งสัญญาณให้ผู้คนรอบด้านกระจายตัวออกไป แม้แต่นางกำนัลที่ดูแลด้านในก็รู้ว่าตัวเองควรหลบออกไปนั่งอยู่ข้างคนขับรถม้า

“เจ้า... เป็นอย่างไรบ้าง”

เมื่อเขาถามออกไป สิ่งที่ได้รับกลับมามีเพียงความเงียบ นอกจากเสียงของล้อรถม้าที่บิดไปบนถนน เสียงของฝีเท้าที่ย่ำลงบนพื้นดิน สายลมที่พัดอยู่ภายนอก ทุกอย่างก็ดูเหมือนจะเงียบสงบ นานหลายชั่วลมหายใจเสียงตอบรับจากด้านในจึงดังขึ้น

“หม่อมฉันสุขสบายดี ขอบพระทัยที่ทรงห่วงใย” น้ำเสียงนั้นติดเย็นชา ดูคล้ายไร้อารมณ์ แต่คนฟังไม่ถือสา ยังคงถามต่อไป

“ทำไมต้องเสนอตัวเอง ถ้าเพียง... ถ้าเพียงเจ้าเปลี่ยนใจตอนนั้นข้าจะยกเลิกการส่งตัวครั้งนี้”

ทันใดนั้นคนในรถม้าก็หัวเราะออกมา “ทำไมไม่ทรงเอ่ยห้ามตั้งแต่ตอนที่หม่อมฉันเสนอตัว รับสั่งเอาตอนนี้จะได้ประโยชน์อะไรเพคะ ยกเลิกการส่งตัวฟังดูง่าย แต่พระองค์เคยคิดถึงผลที่จะตามมาบ้างหรือไม่เพคะ” แว่วเย้ยหยันปรากฏในคำพูดเหล่านั้น “วังเหวินเสวียใช้สถานที่ที่เราจะลบหลู่ได้หรือ”

“การแต่งงานที่ไม่ได้เกิดจากความรักอาจทำให้ทุกข์ทรมานไปตลอดชีวิต ใครต่อใครต่างก็พูดว่าราชาปีศาจแห่งวังเหวินเสวียนั้นโหดเหี้ยมไร้หัวใจ”

“ว่าที่สามีของหม่อมฉันเป็นคนโหดเหี้ยมแล้วอย่างไร ไร้หัวใจแล้วอย่างไร หากการแต่งงานครั้งนี้เอื้อประโยชน์ให้แก่ทั้งสองฝ่ายก็เพียงพอแล้ว ความรักที่พระองค์กล่าวถึงล้วนเป็นเรื่องไร้สาระ คนหน้ามืดตาบอดจึงจะยึดติดกับความรัก คิดแต่จะทำเพื่อคนที่รักโดยไม่นึกถึงผลที่จะตามมา” น้ำเสียงของนางหนักแน่นและเข้มขึ้น “ราชาปีศาจต้องการบุตรสาวตระกูลเย่เป็นสวามี หากหม่อมฉันไม่เสนอตัวเอง พระองค์จะยอมให้เย่หลิงเซียวไปหรือ หากไม่ยอม สุดท้ายแคว้นฉินไม่ส่งบุตรสาวตระกูลเย่ไปให้ ในฐานะรัชทายาท พระองค์คิดถึงผลที่จะตามมาหรือไม่ อิทธิพลวังเหวินเสวียจะกระจาย เป็นศัตรูกับวังเหวินเสวียต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างไร ทุกวันนี้แคว้นจ้าวจับจ้องจะทำสงครามกับแคว้นฉิน พระองค์มั่นใจหรือไม่ว่าจะรับมือได้ทั้งสองทาง ยอมกระทั้งสละชีวิตทหารนับแสน ราษฎรอีกนับล้านต้องยากไร้ หรือสูญเสียราชวงศ์

ฉันเพื่อสิ่งที่พระองค์เรียกว่าความรัก”

คนที่ขี่ม้ายู่ด้านนอกหนึ่งไป แม้จะโกรธที่นางเหยียดหยามเขาไว้ความคิด แต่ก็ไร้คำตอบได้ เจ็บใจที่นางพูดออกมาได้ถูกต้อง ในตอนนั้นเขาไม่ทันนึกถึงผลลัพธ์ ความคำนึงถึงเพียงประการเดียวคือจะไม่มีวันยอมเสียเย่-หลังเสียไป

“โอ้วว่าหม่อมฉันไม่เคยเห็นค่าของความรัก” เสียงจากภายในรถม้าดังขึ้นอีกครั้ง “หม่อมฉันเคยคร่ำครวญด้วยหัวใจทั้งหมด พุ่มเททั้งร่างกาย ทรงเห็นแล้วว่าหม่อมฉันต้องสูญเสียอะไรไปบ้างเพื่อความรัก ต่อให้เป็นศัตรูกับคนทั้งใต้หล้าเพื่อคนที่รักก็ยินยอม สุดท้าย... หม่อมฉันเหลืออะไรบ้าง”

เมื่อบทสนทนาจบลง ฉันซบหน้ากับคอกม้าขึ้นแนวหน้า เขาเงยบขีมิไม่พูดไม่จา คล้ายกับครุ่นคิดบางอย่างตลอดเวลา หัวใจบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดที่ไม่สามารถอธิบายได้ ความคิดนี้ตกตะกอนอยู่นาน มองรถม้าที่เงียบสงบด้านหลังด้วยความสงสัย ที่แท้จริงแล้วเย่เย่เย่ยังมีหัวใจทำเพื่อส่วนรวมถึงเพียงนี้หรือ มีสายตาที่มองปัญหารอบด้านถึงเพียงนี้หรือ ยอมเสียสละตัวเองเพื่อคนอื่นแบบนี้ใช่ตัวตนที่แท้จริงของนางหรือไม่ ทำไมตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่เคยรับรู้ด้านนี้ของนางมาก่อน

ตลอดเส้นทางนี้มีเพียงความเงียบที่ดำเนินไป วันเวลาหมุนผ่าน ยิ่งเข้าไปใกล้จุดหมายปลายทางมากขึ้นเท่าใด อากาศก็ยิ่งหนาวมากขึ้นเท่านั้น เส้นทางราบเรียบเปลี่ยนเป็นเนินเขาน้อยใหญ่สลับซับซ้อน ต้องใช้ความพยายามมากสักหน่อยเพื่อผ่านไป

เช้าตรู่ในวันที่มีหมอกหนาและอากาศหนาวจัด พวกเขาก็มาถึงประตูขนาดใหญ่ เหนือกำแพงขึ้นไปมีร่างของทหารในเครื่องแบบสีน้ำเงินยืนเรียงรายจนแทบเต็มพื้นที่ มีคนบอกว่าคนของวังเหวินเสวี่เป็นยอดฝีมือ แม้แต่คนเฝ้าประตูก็มีลักษณะน่าหว่นเกรง รูปร่างสูงใหญ่เกือบเจ็ดจือ¹ อากาศภายนอกหนาวจนคนจากพื้นที่ราบล้นสะท้าน นางกำนัลต้องเกาะกันเป็นกลุ่ม

เพื่อให้ความอบอุ่นแก่กันและกัน แต่คนเฝ้าประตูเหล่านั้นสวมเพียงเสื้อผ้าเครื่องแบบค่อนข้างบาง ทว่าหอกยาวที่พวกเขาถือเอาไว้ในมือกลับน้ำหนักล้วยิ่งกว่า ตัวหอกตลอดจนหัวหอกคล้ายว่าจะหลอมขึ้นมาจากเหล็กเป็นชิ้นเดียว ผิวมันแวววาวไม่มีรอยต่อ มีความยาวราวสิบนิ้ว ทหารที่มาจากพื้นที่ราบพากันกลืนน้ำลาย แคะให้ถือกันนับว่าเป็นงานยากสำหรับพวกเขาแล้ว ได้ยินมาว่าคนวังเหวินเสวี่แกว่งไกวมันราวกับเป็นอวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกาย ควบคุมได้อย่างใจนึก

จินชงหยวนไม่มีเวลาสนใจพวกเขามากนัก เขาหันหลังแล้วสั่งให้คนต่อเกี้ยวแบกเจ้าสาว คนงานด้านหลังทำงานคล่องแคล่ว ใช้เวลาหนึ่งเคื่อกก็ต่อเกี้ยวเจ้าสาวสำเร็จ คนงานอีกส่วนรีบเร่งจัดแต่งเกี้ยวเจ้าสาวด้วยผ้าสีแดง จากนั้นคนแบกเกี้ยวก็ยกเกี้ยวมายังรถม้า นางกำนัลใช้ผ้าบังตาซึ่งประกบสองด้านแล้ววางไม้พาดให้เจ้าสาวข้ามจากรถม้าเข้ามาด้านในตัวเกี้ยว นักดนตรีที่ติดตามมาเริ่มตีฆ้องและกลองเป็นสัญญาณ

คนเฝ้าประตูสองคนใช้เพียงสองมือผลักประตูเหล็กหนักหลายร้อยจิน² คนละด้าน คนจากแคว้นจินย่อมรู้ว่าหากเป็นพวกเขาคงใช้แรงงานทหารวัยฉกรรจ์อย่างน้อยก็สิบคนเพื่อเปิดประตูเหล็กที่ใหญ่โตขนาดนั้น แม้แต่จินชงหยวนก็เพิ่งตระหนักถึงความร้ายกาจของเรื่องราวในการเป็นศัตรูกับวังเหวินเสวี่ สายตายามทอดมองเกี้ยวเจ้าสาวด้านหลังบังเกิดความลึกลับขึ้นมาชั่วขณะ

ขบวนเจ้าสาวได้รับความสนใจจากผู้คนจำนวนมาก แม้วังเหวินเสวี่จะไม่ใช่มือง แต่เป็นเพียงพรรคที่มีชื่อเสียง แม้เป็นเช่นนั้นก็มีผู้คนที่ทั้งชาวบ้านธรรมดาและลูกศิษย์ของพรรคอยู่เป็นจำนวนมาก พวกเขาพึงพอใจ

¹ นิ้ว เป็นหน่วยวัดความยาวในยุคจินโบราณ โดยที่ 1 นิ้ว ยาวประมาณ 30 เซนติเมตร เพราะฉะนั้น 7 นิ้ว เท่ากับ 210 เซนติเมตร

² จิน เป็นหน่วยวัดน้ำหนักของจินในยุคโบราณ โดยที่ 1 จินหนักเท่ากับ 500 กรัม

ที่จะอยู่ภายใต้การคุ้มครองอันแข็งแกร่งของวังเหวินเสวีย พลังอำนาจที่กำราบ
ทั่วดินแดน แม้แคว้นใหญ่ก็ยังคงต้องให้ความเกรงใจต่อราชาปีศาจผู้เป็นประมุข
แห่งวังเหวินเสวีย

ประตูดุจดังไปตามทาง ถนนสองข้างประดับด้วยโคมไฟสีแดงเป็น
มงคล ทางวังเหวินเสวียเองก็จัดเตรียมการต้อนรับเป็นอย่างดี ด้านในมี
กองทหารในชุดสีน้ำเงินมารอนำขบวนเจ้าสาว เกี้ยวถูกยกขึ้นแบกเดินเข้าไป
ภายใน ชาวบ้านและลูกศิษย์พรรคโห่ร้องยินดีเป็นการต้อนรับว่าที่คู่หมั้นของ
ท่านประมุข

ท้องฟ้าสว่าง แสงแดดส่องกระทบพื้นสะท้อนเป็นรัศมีอันเรืองรอง
ประหลาด ระยะทางจากหน้าประตูพรรคจนถึงเขตคฤหาสน์หลังใหญ่นั้น
ค่อนข้างไกล คนแบกเกี้ยวไม่กล้าแสดงสีหน้าเหนื่อยล้า ทันใดนั้นประตูอัน
เป็นปราการสุดท้ายก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้า เหนือบันไดสูงหลายสิบขั้นซึ่งต้อง
แหงนศีรษะจนคอตั้งบ่า ปรากฏเงาร่างสูงใหญ่ในอาภรณ์สีแดงเด่นสง่ายืนอยู่
ชั้นบนสุด เส้นผมสีขาวของเขาลิวไสวไปตามแรงลม แม้ทอดมองจากสถานที่
อันห่างไกลก็ยังเห็นได้ชัด

ราชาปีศาจแห่งวังเหวินเสวีย

เกี้ยวหยุดและถูกวางลงที่พื้น ชายในชุดเจ้าบ่าวเดินลงมายังด้านล่าง
ยิ่งเข้าใกล้หัวใจผู้คนยิ่งสั่นไหว ทั้งตระหนกและหวาดกลัว อีกบางส่วนยังคง
ฉงนสงสัย ใบหน้านี้มีมิใช่ดงามเกินบุรุษหรือหญิง จินชงหยวนเป็นยอดบุรุษ
แห่งแคว้นฉิน เมื่อเขาลงจากหลังม้าเพื่อทักทาย กลับถูกเบียดเทียบว่าดู
ธรรมดาเกินไป ยิ่งรัศมีอันน่าเกรงขามที่แผ่กระจายทางตาคมชี้ขึ้นดูจางเหี้ยว
นัยน์ตาดำในดำสนิทราวกับท้องฟ้าในยามราตรี ริมฝีปากบางเรียบเสมอกัน
เส้นตรง

งดงามราวกับปีศาจ

มือหนาใหญ่ขาวซีดแหวกผ้าม่าน เจ้าสาวด้านในจึงก้าวออกมา ทว่าเท้า
ยังไม่ทันแตะถึงพื้นก็ถูกซ่อนขึ้นสู่อ้อมแขน แม่เยี่ยงเซียนจะดูบอบบางไป

ลักหน้อยแต่นางก็ยังเป็นมนุษย์ที่มีน้ำหนัก ทว่าพอถูกอุ้มด้วยสองแขนของราชาปีศาจแล้ว ดูล้ายจะเบาเหมือนเป็นเพียงเด็กทารกคนหนึ่ง

แม้ว่าใบหน้าของราชาปีศาจจะงดงาม แต่แผ่นหลังและไหล่ของเขา ก็กว้าง ส่วนสูงราวหกฟุตหรือมากกว่านั้นเล็กน้อย รูปร่างเช่นนี้เหมือนขุนเขาอันกว้างใหญ่ เป็นกำแพงที่ตั้งตระหง่านท้าทายต่อลมพายุ ฉินชงหยวนบังเกิดความรู้สึกคับข้องในหัวใจ แรกเริ่มเขาคิดว่าราชาปีศาจแห่งวังเหวินเสวี่ยจะเป็นชายอัปลักษณ์ ไม่เช่นนั้นจนบัดนี้แล้วทำไมถึงไม่เคยมีผู้หญิงมาก่อน เย่เย่เย่เย่ แม้มีอุปนิสัยร้ายกาจไม่น่าชมก็นับว่าเป็นหญิงงามพร้อม เกิดในสกุลที่ดี ใจของเขาเกิดความเวทนาอยู่บ้าง แต่บัดนี้กลับพลิกคว่ำความเชื่อไปจนหมด

ราชาปีศาจไม่เพียงไม่อัปลักษณ์ แต่ยังรูปร่างมออย่างร้ายกาจ ความรู้สึกด้อยกว่าที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนของรัชทายาทแห่งแคว้นฉินชวนให้หงุดหงิดยิ่งนัก ฝ่ามือสองข้างกำแน่น ก้าวติดตามไปไม่ลดละ แต่พริบตาเดียวร่างสูงใหญ่ก็ดูห่างไกลขึ้นเรื่อยๆ ผู้ติดตามยังก้าวไม่ถึงครึ่งทางบันไดร่างนั้นก็ไปหยุดที่จุดสูงสุดเสียแล้ว

เจ้าสาวถูกปล่อยลงให้ยืนบนพื้นเมื่อเจ้าบ่าวก้าวข้ามธรณีประตูเข้ามา

ผ้าคลุมหน้าสีแดงฉินบางทำให้นางมองเห็นด้านนอกเพียงเลือนราง รับรู้ว่าข้างกายเป็นเวทีสามที่มีรูปร่างสูงใหญ่ ฝ่ามือที่สัมผัสสร้างภavnั้นเย็นเยือก ความแข็งแกร่งที่ราวกับออกแรงเพียงนิดนางก็สามารถनुบสลายได้ในอ้อมแขนนั้น เย่เย่เย่เย่ทั้งหวาดกลัวและขบขัน ก่อนจะหัวเราะเย้ยหยันตัวเอง

เสียงบุรุษผู้หนึ่งดังขึ้นข้างตัว บอกเวลาและลำดับพิธีการที่ออกจะคล้ายแคว้นฉินอยู่มาก แต่เนื่องจากพวกเขาไม่มีญาติผู้ใหญ่หรือคนที่สมควรก้มหัวให้แสดงความเคารพจึงข้ามไปยังขั้นตอนคำนับฟ้าดิน แล้วพวกเขาต้องเข้าไปภายในสุสานเพื่อบอกกล่าวแก่อดีตประมุขวังเหวินเสวี่ย

ระยะทางจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งค่อนข้างไกล มือที่เหมือนกับท่อน

เหล็กทั้งแข็งและเยือกเย็นจับแขนของนางเอาไว้ตลอดเวลา ทว่าทันทีที่สิ้นสุดการคำนับสู่สถานบรรพชน เขาก็รีบปล่อยมือราวกับต้องของร้อน เย่เย้ยเซียงไม่กล้าตำหนิอีกฝ่าย นางเพียงแค่นอนอยู่นิ่งๆ และขยับไปมาราวกับตุ๊กตาที่ถูกชักจูง

เสียงผู้คนสรรเสริญยินดี เสียงดนตรีที่บรรเลงอย่างต่อเนื่อง ด้านนอกเป็นอย่างไรไม่ได้อยู่ในความสนใจของนางเลย เพราะนางเหนื่อยล้าเกินกว่าจะรับรู้ กว่าจะเสร็จพิธีก็ทำเอานางสิ้นเรี่ยวแรง ต่อจากนี้ยังต้องมึนงงเลื่องฉลอง ทว่าเจ้าสาวต้องเก็บตัวอยู่ในห้องหอ รอนจนกว่าเจ้าบ่าวจะกลับเข้ามาเปิดผ้าคลุมหน้าให้ ตั้งแต่นางก้าวเท้าเข้ามาในคฤหาสน์ประมุข แม้แต่ชาล็กอีกก็ไม่ได้ตกถึงห้อง

ริมฝีปากที่ทาด้วยชาดแห่งผาก ในห้องไม่มีสิ่งใดนอกจากสุรามงคลที่ถูกเตรียมเอาไว้รอเจ้าบ่าวของนางกลับจากงานเลื่องฉลอง แต่ดูเหมือนนางนงเลื่องจะดำเนินต่อไปอีกยาวนาน ไม่อาจจะนับเวลาที่ผ่านไป เย่เย้ยเซียงไม่กล้าขยับตัว นางนั่งหลังตรงอยู่บนเตียง รอคอยต่อไปด้วยความอดทน

ตอนที่กำลังคิดอะไรเกี่ยวกับชีวิตในวันข้างหน้า เสียงหัวเราะและเสียงโวยวายก็ดังขึ้นด้านนอก ดูเหมือนแขกของเจ้าบ่าวกำลังมาส่งเขาเข้าห้องหอตามธรรมเนียม แผ่นหลังนางยืดยึดตรงอีกครั้ง รอคอยให้ประตูเปิดออก

“ข้าไม่ให้ท่านไป ข้าไม่ให้ท่านเข้าไปข้างใน” เสียงสตรีผู้หนึ่งโวยวายขึ้นจากน้ำเสียงคล้ายจะเป็นหญิงสาวแรกจูน จากนั้นตามด้วยน้ำเสียงของชายหนุ่มคนหนึ่ง

“เจ้าเลอะเลือนไปแล้วลี้! ปล่อยศิษย์พี่เดี๋ยวนี้ ไม่เช่นนั้นจะเสียฤกษ์”

เสียงหญิงสาวดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เจือด้วยเสียงละอ่อน “เสียฤกษ์ก็ไม่ต้องเข้าหอ ไม่เห็นจะเป็นอะไร ส่งนางกลับไปที่แคว้นฉินลี ส่งนางกลับไปเลย”

ประโยคหลังเบาลงเรื่อยๆ ดูเหมือนหญิงสาวผู้นั้นจะถูกลากตัวออกไปแล้ว ริมฝีปากที่อยู่ภายใต้ผ้าคลุมหน้าเผยรอยยิ้มที่ยากจะอ่านได้ สามิผู้นี้

ทำอะไรดีไม่น้อย แม้มองเห็นหน้าเขาไม่ชัดนัก ทว่าก็พอบอกได้ว่าไม่ได้ชี้รั้ว
ชี้เห่ ดูท่าว่าจะมีหญิงสาวที่อยากขึ้นมาเป็นภรรยาประมุขไม่น้อย กระนั้นก็
ยังก่อให้เกิดความสงสัยว่าเหตุใดเขาถึงต้องการที่จะแต่งงานกับหญิงสาวจาก
ตระกูลเย

หลังจากที่เสียงนั้นเงียบไปแล้วประตูห้องก็เปิดออก คนที่ก้าวเข้ามา
มีเท้าหนักแน่น นางมองเห็นเพียงเงาร่างสูงใหญ่เท่านั้น ภายในห้องค่อนข้าง
สลัว มีเพียงแสงจากโคมไฟด้านนอกและตะเกียงที่หัวเตียงเท่านั้น เสียงฝีเท้า
ดังใกล้เข้ามา หัวใจคนที่นั่งอยู่บนเตียงเต้นระทึก ไม่รู้พอจะมองเห็นหน้า
เจ้าสาวแล้วจะเป็นอย่างไร ในเมื่อต่างคนต่างก็ไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน

อากาศภายในคล้ายจะร้อนขึ้น กลิ่นสุราอ่อนๆ โขยไปทั่วห้อง ชาย
อารมณ์สีแดงมาหยุดลงตรงหน้า หญิงสาวไม่กล้าเงยหน้าขึ้น ยิ่งไม่กล้ากระทั่ง
จะหายใจ พวกเขาอยู่ตรงหน้าของกันและกัน ภายใต้ความเงียบ ในที่สุดชาย
คนนั้นก็เอื้อมมือไปหยิบไม้คั่นซึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะ สอดไม้เข้ามาด้านในเพียง
เล็กน้อยก่อนผ้าคลุมหน้าจะถูกเปิดขึ้นอย่างเชื่องช้า

หลายลมหายใจต่อมาเยเยียงก็เงยหน้าขึ้นมองชายที่กลายเป็น
สามีของตัวเอง ชายหนุ่มอายุราวยี่สิบปลายๆ หรือสามสิบต้นๆ รูปร่างสูงใหญ่
ผิวของเขาขาวมาก ดวงตาสีแดงยารึ ใบหน้าละม้ายสตรีอยู่ถึงห้าส่วน ถึง
กระนั้นหางตาและคิ้วที่ชี้ขึ้นเล็กน้อยสื่อความเจ็บคมและเฉยชา ทำให้เขา
ดูสมกับเป็นชายชาติตรี ผมยวตรงสีขาวทำให้เขาดูเหมือนปีศาจอย่างที่คน
กล่าวขาน

สามีภรรยาต่างจ้องมองกันและกัน คล้ายพวกเขาจะลืมหายใจนาน
จนลืบลื่นทุกสิ่ง สุดท้ายสิ่งที่ปลุกพวกเขาออกจากภวังค์คือเสียงของไม้
คั่นซึ่งที่ตกลงบนพื้น คิ้วของเขาย่นเข้าหากัน ราชาปีศาจถอยหลังไปสอง
สามก้าวด้วยท่าทางไม่แน่ใจ ฉับพลันนั้นเขาก็หมุนตัวเตรียมออกไปจากห้อง
หอ

เยเยียงตกตะลึง คิดขึ้นมาได้แล้วก็หัวเราะเยาะตัวเอง หรือแท้จริง

แล้วบุตรสาวตระกูลเยไม่ใช่ใครก็ได้ แต่ต้องเป็นเย่หลังเขียวเท่านั้น ราชปิตา
ไม่เคยพบนาง ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่เคยพบเย่หลังเขียวมาก่อน ดังนั้นเมื่อ
พบว่าเจ้าสาวไม่ใช่คนที่ต้องการเขาถึงได้แสดงท่าทางไม่พอใจออกมา
นางนับเป็นตัวอะไรกันแน่ ไม่ว่าจะกี่ครั้งก็ล้วนไม่มีใครต้องการนางเลย

สอง ฝันร้ายอันยาวนาน

ในความฝันของเย่เยี่ยเซียงนั้นกลายเป็นเหมือนกลุ่มควันที่ปกคลุมผู้คนเอาไว้ ความฝันนี้ดำเนินมาตั้งแต่นางยังเด็ก อายุเพียงห้าขวบก็ได้เข้าวังไปพบฮ่องเต้กับฮ่องเฮาเป็นครั้งแรก เด็กชายที่ยืนเคียงข้างคนที่นั่งบนบัลลังก์เป็นไครนางก็ไม่แน่ใจเช่นกัน แม้ไม่เคยพบกันมาก่อน แต่เด็กคนนั้นก็สะดุดตา ใบหน้าน่ารักของเขา ท่าทางดูเหมือนพยายามจะทำตัวเป็นผู้ใหญ่ ทำให้นางชื่นชมเด็กชายผู้นั้น ภายหลังจึงรู้ว่าการพบกันครั้งนั้นคือการกำหนดชีวิตของนางและเขาให้ต้องกลายเป็นคู่หมั้น

เด็กชายผู้นั้นมีชื่อว่า ‘ฉินชงหยวน’ เขาเป็นโอรสองค์โตของฮ่องเต้กับฮ่องเฮา ในอนาคตอันใกล้เขาจะได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์รัชทายาท ฮ่องเต้อาจจะมีสนมมากมาย แต่คนที่สามารถมีโอรสหรือธิดาให้ก็น้อยยิ่งกว่าน้อย ฉินชงหยวนกำเนิดจากฮ่องเฮา ทั้งยังเป็นโอรสองค์แรก ดังนั้นตำแหน่งองค์รัชทายาทจึงเป็นของเขาโดยแทบจะไร้คู่แข่ง ตัวนางเองในฐานะบุตรสาวคนโตของเสนาบดีชั้นหนึ่งก็กลายเป็นว่าที่ฮ่องเฮาในอนาคต

ทุกวันต้องตื่นแต่เช้าเพื่อเข้าวังไปเรียนรู้ศิลปะทั้งสี่ การปกครอง กระทั่งมารยาทและความประพฤติทุกอย่างภายใต้การสั่งสอนอย่างเข้มงวดของ

สองเฮาและนางกำนัลอาวุโส ชีวิตนี้กลายเป็นของฉินชงหยวน ความยากลำบากทั้งหมดเพื่อการเป็นหงส์คู่บัลลังก์ที่เหมาะสม เด็กหญิงในวัยเดียวกัน หรือกระทั่งคนที่มีอายุมากกว่าเล็กน้อยต่างก็เกรงใจนาง เมื่อนางเดินผ่านยังต้องถอยหลังหลบให้หนึ่งก้าว

เย่เยี่ยเซียงรู้สึกภาคภูมิใจ ใครต่อใครต่างก็ชื่นชมและยกย่องนาง นอกจากเพื่อองค์รัชทายาทแล้ว นางยังคาดหวังตามความคิดแบบเด็กว่ามันจะทำให้บิดามารดาและพี่ชายภาคภูมิใจ แต่เพราะยิ่งเติบโต สิ่งที่น่าจะต้องเรียนรู้ก็มีมากขึ้น สองเฮามักเรียกตัวนางเข้าวังเพื่อสอนเกี่ยวกับการจัดงานเลี้ยงและภาระหน้าที่มากมายที่จะตกเป็นของนางในอนาคต

ก่อนจะรู้ตัวก็ไม่มีพื้นที่ในครอบครัวสำหรับตัวเองอีกแล้ว เย่หลิงเซียวที่อายุน้อยกว่านางสามปีเติบโตขึ้นกลายเป็นเด็กสาวว่าเงิ รอยยิ้มสดใส ใบหน้ากลมเกลี้ยงเหมือนก้อนชาลาเปาน่าเอ็นดู เสียงหวานช่างอดอ้อน ทุกอย่างขโมยเอาหัวใจของทุกคนในจวนตระกูลเย่ไปจนหมดสิ้น ขณะที่เย่เยี่ยเซียงกลายเป็นคนอื่นไปทีละนิด เด็กสาวผู้งามพร้อมในวัยสิบห้าเฝ้ามองภาพครอบครัวที่ไม่มีทางแทรกตัวเข้าไปได้อีกแล้ว

ในขณะที่นางพยายามอย่างหนักเพื่อให้กลายเป็นสตรีที่ดีเยี่ยม เย่หลิงเซียวปฏิเสธการเรียนที่มารดามอบให้ หนีเรียนไม่เว้นแต่ละวันเพื่อออกไปเที่ยวด้านนอก เต็มที่บิดามารดาก็แค่ดูนางเล็กน้อย เย่จิ้นหงปกป้องน้องสาวคนเล็กของเขาเสมอ มีพี่ใหญ่ให้ท้ายเย่หลิงเซียวจึงไม่เห็นการกระทำของนางเป็นเรื่องใหญ่

เสียงหัวเราะของพวกเขาดังเข้ามาในห้องขณะที่นางกำลังทบทวนตำราเรียน หลังจากทบทวนตำราในวันนี้ยังต้องเฝ้าเลื้อยคลุ้มกันหนาวในห้องค์รัชทายาทที่กำลังจะกลับจากการฝึกวิชายุทธ์ บางครั้งนางก็อยากโยนทุกอย่างทิ้งแล้ววิ่งออกไปด้านนอก อยากออกไปดูว่าการแสดงข้างถนนที่น้องสาวเล่าอย่างออกรสว่าสนุกนักหนานั้นเป็นอย่างไร บะหมี่น้ำในตรอกหลังศาลเจ้าอ๋อร้อยจริงหรือไม่ เทศกาลโคมไฟที่เต็มไปด้วยผู้คนเต็มสองข้างถนนจนมอง

แทบไม่เห็นเท้าของตัวเองนั้นสนุกสนานแค่นั้น สุดท้ายเยี้ยเยี้ยเซียงก็ไม่สามารถทำได้ นางมีภาระหน้าที่มากมายที่ต้องจัดการ

ปีนั้นเพราะรีบเร่งจนแทบไม่ได้พัก การเย็บเสื้อคลุมกันหนาวขององค์รัชทายาทจึงสำเร็จอย่างรวดเร็ว นางใช้เวลาที่เหลือสำหรับตัดเย็บให้คนในครอบครัว แม่ไม่ต้องปักลวดลายให้หรูหราอย่างเสื้อคลุมของคู่นั้น แต่นางก็ตั้งใจทำเสื้อคลุมทุกตัวอย่างเต็มที่ ในสองวันสุดท้ายก่อนที่เทศกาลฤดูหนาวจะเริ่มต้นขึ้น นางอดหลับอดนอนจนขอบตาล้ำ ในที่สุดก็เย็บเสื้อคลุมกันหนาวสี่ตัวจนเสร็จ นางมองเสื้อคลุมด้วยความภาคภูมิใจ พับเสื้อคลุมเหล่านั้นแล้วห่อด้วยผ้าอย่างดี นำไปมอบให้พวกเขาด้วยตัวเอง

พวกเขากำลังนั่งดื่มชาอยู่ในห้องโถง เยี้ยเยี้ยเซียงถือห่อเสื้อคลุมเข้าไปดูเหมือนคนในครอบครัวจะแปลกใจมากกับการปรากฏตัวของนาง หรือไม่พวกเขาก็ไม่รู้ว่าคุณอยู่ที่นี่ในหลายวันมานี้

“ท่านพ่อ พี่ใหญ่ ปีนี้สองเฮาให้ลูกเย็บเสื้อคลุมสำหรับองค์รัชทายาท ลูกทำตัวนั้นเสร็จแล้วและยังเหลือผ้าชั้นดีอีกมาก ผ้านี้อาจจะไม่หนาмаกแต่ก็สามารถกันหนาวได้ดี ลูกเลยนำมาเย็บเสื้อคลุมให้พวกท่าน ลองดูว่าพวกท่านชอบหรือไม่”

นางแจกจ่ายห่อเสื้อคลุมให้ด้วยความคาดหวัง หว่าพวกเขาเพียงรับมาด้วยท่าทีเฉยเมย ดูจะเกือเขินและคล้ายประหลาดใจมากกว่า แต่ไม่ทันได้เปิดห่อผ้าก็ได้ยินเสียงเร่ร่ำมาจากด้านนอก เด็กสาววัยสิบสามปีที่เริ่มมีเค้าโครงความเป็นสาวงามก็ก้าวพรวดเข้ามาด้านใน ถลาเข้าไปกอดมารดาเต็มรัก สาวใช้ที่ตามมาด้านหลังหอบข้าวของมากองใหญ่

ใบหน้าหนึ่งเฉยของสุหยินเยปปรากฏร่องรอยความเอ็นดู พลังลูบศีรษะบุตรสาวคนเล็ก

“ออกไปเที่ยวเตร่มาอีกแล้วละสิ คราวนี้เจออะไรแปลกๆ เข้าล่ะ”

สาวน้อยหัวเราะเสียงใส กวักมือเรียกสาวใช้ให้เข้ามาใกล้ “ท่านแม่เก่งที่สุด เข้าไปตลาดที่ท่าเรือมา มีพ่อค้าต่างเมืองเอาเสื้อคลุมกันหนาวมาขาย ทั้ง

แบบและเนื้อผ้าแปลกมาก พวกเขาก็บอกว่ายัดขนเปิดเอาไว้ข้างในจะช่วยให้อุ่นมากขึ้น ลูกเห็นแล้วถูกใจเลยซื้อมาหลายตัว พวกท่านลองดูสิ ลองสวมดู มันอุ่นแล้วก็นุ่มมาก”

พวกเขาวางท่อผ้าของเย่เยี่ยเซียงไว้บนโต๊ะข้างตัว แล้วรับเอาเสื้อคลุมที่ดูทั้งหนาและเทอะทะมาลองสวม อาจจะด้วยความแปลกใหม่หรืออะไรก็ตามแต่ พวกเขาก็ดูและให้ความสนใจกันมาก เย่เยี่ยเซียงมองพวกเขาอยู่ครู่หนึ่ง คล้ายว่ามีบางอย่างจะพูดแต่ก็ไม่อาจพูด ท่อเสื้อคลุมของนางถูกวางเอาไว้บนโต๊ะ พวกเขาไม่ได้สนใจมัน สันนิษฐานว่ามันคืออะไร หลังจากที่เย็นมองจนแน่ใจว่าไม่มีใครสนใจมันอีกแล้ว นางก็เดินออกมาจากห้องอย่างเงียบๆ

อากาศปีนั้นไม่หนาวมากนัก ทว่าพวกเขาก็เอาแต่สวมเสื้อคลุมขนเปิดด้วยความพึงพอใจ นางเฝ้ารอตลอดทั้งฤดูกาล เสื้อคลุมที่เย็บด้วยมือของตัวเองก็ไม่เคยถูกนำมาสวมเลยสักครั้ง หัวใจของนางถูกความริษยาในตัวของน้องสาวและความเย็นชาที่ได้รับจากครอบครัวกัดกินทีละน้อยตั้งแต่ฤดูหนาวในปีนั้น

ดวงตาที่หลับปริ้มลึ้มขึ้น มองเตียงและเพดานที่แปลกไป ไม่ใช่ทั้ง
เตียงในตำหนักของฮ่องเฮา หรือเตียงไม้ในห้องนอนที่จวนตระกูลเย่ ศีรษะของนางปวดร้าว ต้องใช้เวลาสักครู่จึงนึกออก สุดท้ายสิ่งนั้นคือฝันร้ายที่ยาวนาน ฝันร้ายที่คอยหลอกหลอนตอกย้ำตัวเองมาทั้งชีวิตว่านางคือคนที่ไม่มีใครต้องการ

นึกไปแล้วท่าทางของสามที่ได้พบกันครั้งแรกก็ไม่แตกต่างกัน ราชาปีศาจรีบร้อนจากไปทั้งที่เป็นวันเข้าหอของตน น่าขันอะไรเช่นนี้ เจ้าบ่าวเข้ามาจากไปทันทีที่ได้เห็นหน้าตาของเจ้าสาว ชายหนุ่มขึ้นขอบแต่หญิงสาวที่ร่าเริงสดใสใช่หรือไม่ หรือเป็นเพราะสวรรค์ขีดเขียนชะตาของนางว่าจะต้องเกิดมาโดยไม่มีใครสักคนรักไปตลอดชีวิต

แม้ว่าอยากจะทำอะไรให้แกสิ่งที่เกิดขึ้น ทว่าหญิงสาวกลับพบว่าตัวเอง

หัวเราะไม่ออก แม้แต่น้ำตาก็ไม่มีเหลือให้ไหลออกมาอีกแล้ว

ประตูห้องเปิดออกเล็กน้อย คนที่นอนอยู่บนเตียงจึงหันไปมอง ผู้ที่ก้าวเข้ามาเป็นหญิงสาวหน้าตาดีคนหนึ่ง แม่ผิวจะคล้ำเล็กน้อยแต่ก็นับว่าน่ารัก พอคนที่เข้ามาเห็นว่านางตื่นอยู่ก็ยิ้มหวานท่าทางดีใจ

“นายหญิง ในที่สุดท่านก็ตื่นเสียที” หญิงสาวคนนั้นก้าวเข้ามาใกล้ รินน้ำชาบนโต๊ะแล้วประคองศีรษะป้อนให้นางขณะแนะนำตัว “บ่าวชื่อเสี่ยวไฉ่นายท่านสั่งให้บ่าวมาคอยรับใช้นายหญิง ตอนนี้นายหญิงเพิ่งตื่นบ่าวจะไปเรียกท่านหมอก่อน แล้วยังต้องรายงานนายท่านด้วย ลักครู่จะมีน้องสาวของบ่าวชื่อเสี่ยวฉินเข้ามาดูแลท่าน หากนายหญิงต้องการอะไรสามารถบอกเสี่ยวฉินได้เลยนะเจ้าคะ”

สาวใช้คนนั้นพูดจายืดยาว แต่ดูท่าทางคล่องแคล่วรู้ความ ไม่บอกก็รู้ว่าผ่านการอบรมมาอย่างดี หลังจากแจกแจงเสร็จก็ลุกออกไป ครู่หนึ่งจึงมีสาวใช้อีกคน ใบหน้าละม้ายคล้ายกันมาราวเปิดส่วน เสี่ยวฉินแตกต่างจากพี่สาวนางไม่ใช่คนพูดมาก แต่ก็รู้ความไม่แพ้กัน ทันทีที่เข้ามาาก็ใช้ผ้าเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้นาง ทั้งยังช่วยจัดการเสื้อผ้าให้เข้าที่ หญิงสาวมีหลายเรื่องอยากเอ่ยถามแต่ล่าคอแห้งผากจนแทบไปหมด จะลุกขึ้นก็ยั้งปวดศีรษะเล็กน้อย

ไม่นานนักเสี่ยวไฉนก็กลับเข้ามาด้านในพร้อมกับชายชราคนหนึ่ง เมื่อเข้ามาชายชรา ก็แนะนำตัว

“ข้าน้อยเป็นหัวหน้าคณะแพทย์แห่งวังเหวินเสวี่ ข้าน้อยต้องตรวจเพื่อยืนยันว่านายหญิงหายจากอาการป่วยแน่นอนแล้ว” มือเหี่ยวยื่นสัมผัสสดชื่นของนาง ทั้งยังใช้หลังมือสัมผัสที่หน้าผากเบาๆ หลังจากคิดอยู่สักครู่ก็หยิบกระดาษออกจากถุงผ้า ใช้ถ่านดำเขียนเพื่อความสะดวก

“นายหญิงยังมีไข้เล็กน้อย หลังจากนั้นต้องดื่มยาแก้ไข้ต่ออีกสามวัน และข้าน้อยได้เพิ่มยาบำรุงร่างกายให้อีกหนึ่งขนาน กินยากสักหน่อยแต่สรรพคุณดีมาก ช่วยเรื่องสมดุลร่างกาย เลือดลมเดินสะดวกขึ้น หากมีเหตุออกมาไม่ต้องตกใจ เป็นการขับความร้อนออกจากร่างกาย อีกทั้งยังมีสมุนไพรบาง

ส่วนใช้ต้มสำหรับแช่ตัวตอนอาบน้ำ ช่วยเปิดรูขุมขนบนร่างกาย ส่วนเรื่องอาหาร ให้เน้นกินอาหารอ่อนรสชาติไม่เค็ม ไม่มัน ไม่หวาน ไม่เผ็ดจนเกินไป”

หมอชราวินิจฉัย เขาส่งกระดาดที่เขียนให้เสี่ยวไฉ เย่เยี่ยเซียงกล่าวขอบคุณเขาด้วยเสียงอันแหบแห้ง มองดูเสี่ยวไฉเดินออกไปส่งท่านหมอ เสี่ยวไฉต้องไปเบิกยาจากหอยาตามคำสั่งของท่านหมอต่อดังนั้นภายในห้อง จึงค่อนข้างเงียบ มีเพียงเสี่ยวฉีที่ยืนอยู่ข้างเตียง

“ท่านนายหญิงต้องการสิ่งใดให้บอกมาได้ทันทีนะเจ้าคะ”

เย่เยี่ยเซียงไอสองสามครั้งขณะที่คิดว่าควรจะทำอย่างไรเป็นลำดับถัดไป ลำคอที่แห้งจนแสบระคายของนางดีขึ้นมากแล้ว เพียงปรายตามองกาน้ำชา ครู่เดียวเท่านั้น เสี่ยวฉีก็ขยับตัวไปทางนั้น รินน้ำชาใส่จอกส่งให้นางถึงที่ พินิจดูแล้วพื้นห้องอุ่นต่างก็คล่องแคล่วรู้งาน ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ดูท่าที่คนลือกันว่าวังเหวินเสวี่เป็นแดนคนเถื่อนที่โหดร้ายไร้อารยธรรมจะไม่จริงเสียทีเดียว พวกนางอาจไม่ได้เรียบร้อยหรือรู้วิธีการวางตัวเช่นนางกาน์ลในวังแต่ก็คล่องแคล่วมากพอสำหรับการเป็นบ่าวรับใช้ในตระกูลใหญ่

“เจ้านายของพวกเจ้า... นายท่านอยู่ที่ใด” เมื่อถามออกไปแล้วถึงคิดขึ้นได้ ตราบใดที่เขาไม่เอ่ยว่าจางจะหายากัน นางก็ยิ่งถือว่าเป็นภรรยาของอีกฝ่าย ทั้งเสี่ยวฉีและเสี่ยวไฉยังเรียกนางว่านายหญิง ดังนั้นคำเรียกสามีจึงเปลี่ยนเป็นนายท่านตามแบบพวกนางไป

“เรียนนายหญิง เวลานี้นายท่านอยู่ที่ลานฝึกยุทธ์ พี่สาวของบ่าวให้คนไปส่งข่าวเรื่องให้นายหญิงฟื้นแล้ว อาจจะต้องใช้เวลาสักพักกว่าที่นายท่านจะเดินทางมาถึง” น้ำเสียงอธิบายเรียบเรื่อย

“เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น” นี่เป็นอีกปัญหา หญิงสาวจำอะไรที่เกิดขึ้นหลังจากสามีของตัวเองหันหลังเตรียมออกจากห้องไม่ได้เลย รู้สึกตัวอีกครั้งนางก็นอนอยู่บนเตียงแล้ว ดังนั้นความทรงจำช่วงที่ขาดหายไปเกิดอะไรขึ้นยังเป็นเรื่องที่ต้องค้นหา

เสี่ยวฉีขมวดคิ้ว ท่าทางประหลาดใจ “เมื่อคืน...” หลังจากครุ่นคิดอยู่

ครูหนึ่งสาวใช้ก็เอ่ยอธิบาย “นายหญิงคงจำไม่ได้ ท่านป่วยตั้งแต่คืนวันแต่งงาน หลังจากนั้นก็ได้สติมาตลอด จนตอนนี้ย่างเข้าสู่วันที่สามแล้วเจ้าค่ะ”

คนฟังนิ่งตะลึงไป คาดไม่ถึงว่าพริบตาเดียวผ่านไปสามวัน “ข้าจำอะไรไม่ได้เลย”

“หลังจากส่งตัวเจ้าบ่าวแล้ว ครูเดียวนายท่านก็ออกมาบอกว่านายหญิงเป็นลมไม่ได้สติเจ้าค่ะ”

“อ้อ” เมื่อทบทวนก็พอนึกได้เลื่อนรางว่าตลอดการเดินทางที่แทบไม่ได้พักผ่อนสร้างความเหน็ดเหนื่อยแก่ไหน พอมาถึงไม่ทันได้หย่อนกันนั่งก็ต้องเข้าร่วมพิธีแต่งงานอย่างรวบรัด นอกจากนี้ยังไม่ได้กินอาหารเลยสักอย่าง นอกจากน้ำชาในระหว่างพิธีคำนับฟ้าดิน หากจะเจ็บป่วยก็ไม่ใช้เรื่องแปลกนัก คิดดูแล้วชายผู้นั้นก็ได้ใจดำ แม้แสดงท่าทีรังเกียจออกมาถึงเพียงนั้นยังมีน้ำใจที่จะตามคนมาช่วยเหลือ

“นายหญิงมีอะไรที่ต้องการถามบ่าวอีกหรือไม่เจ้าค่ะ”

หญิงสาวไม่มีคำถามอีก อีกอย่าง... เมื่อครูเดียวฉีกบอกว่าที่นายท่านของอีกฝ่ายจะมาอาจกินเวลาสักพัก สักพักที่ว่านานแค่ไหนนางไม่ใส่ใจ ดูจากปฏิกิริยาแรกยามที่พบกันก็น่าจะพอเดาได้ว่าเขาคิดอย่างไร ดวงตาที่ล้อมกรอบไปด้วยแพขนตาหนาหลบลง นางไม่ถามอะไรเพิ่มเติม เลี้ยวฉีกไม่ได้พูดอะไรอีก

“หลับอีกแล้วหรือ” เสียงเอ่ยถามแผ่วเบา น้ำเสียงติดจะเย็นชา

เลี้ยวฉีกที่ยืนอยู่ในห้องเงยหน้าขึ้นมองไปทางประตู เห็นว่าม่านเปิดแง้มออกเล็กน้อย เลี้ยวหน้าคมคายที่โผล่เข้ามาเป็นของเจ้านายตัวเอง สาวใช้ย่อกายเล็กน้อย เลือกที่จะพยักหน้าขึ้นลงแทนการตอบคำถาม คนป่วยเพิ่งหลับไปประมาณครึ่งก้านธูป จะหลับสนิทหรือไม่ยังไม่แนใจ เสียงเพียงเล็กน้อยอาจจะปลุกอีกฝ่ายขึ้นมาได้

คนที่อยู่ด้านนอกพยักหน้า ดิ่งประตูปิดแผ่วเบา ทว่าพอหันหลังกลับ

พบใบหน้ากรักรักริมของชายหนุ่มอีกคนรออยู่ ใบหน้าติดเอ็นซำขึงตึงขึ้นมา
หลายส่วน ยึดหลังตรงเดินผ่านหน้าอีกฝ่ายไปอย่างไม่สนใจไยดี แต่คน
ชี้แก้มยังวิ่งล้อมหน้าล้อมหลัง หากเป็นคนอื่นคงถูกฝ่ามือพลิกฟ้าของเขาชด
ไล่สักทีแล้ว เท่านั้นกับอกลาโลกไปเผ่าเทพเซียนได้ทันที แต่เพราะคนกวนใจ
เป็นศิษย์น้องร่วมอาจารย์จึงพยายามอดทน

“ศิษย์พี่ ทำไมไม่เข้าไปหาพี่สะใภ้เล่า ไม่ใช่ว่าท่านเป็นห่วงนางมากหรือ”
เห็นอีกฝ่ายไม่ตอบ เขากลับยอมรับไม่ได้ วิ่งไปวิ่งมาวนเวียนอยู่รอบกาย “ข้า
รู้นะ วันนี้ศิษย์พี่ใจลอยเพราะเป็นห่วงพี่สะใภ้ใช่ไหม”

ชายหนุ่มกระโดดไปกระโดดมาท่าทางราวกับลิง เส้นคิ้วคนถูกก่อวน
กระตุงครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดก็สิ้นความอดทนยื่นมือออกไปในอากาศอย่าง
รวดเร็ว ไม่ทันได้กะพริบตาคอเสื้อด้านหลังอีกฝ่ายก็ถูกคว้าไว้อย่างแน่น คนที่
กำลังจะหนีถูกเขายกจนตัวลอยเหนือพื้น อาศัยเพียงมือข้างเดียวยกชาย
วัยฉกรรจ์คนหนึ่งด้วยท่าทางไม่เดือดร้อน ย่อมแสดงถึงความแข็งแกร่งด้าน
พลังกำลังของผู้ยกได้เป็นอย่างดี

“ถ้าเลี้ยงไม่หุบปาก ลองดูว่าศิษย์พี่อย่างข้าจะทำให้เจ้าพูดออกมาไม่ได้
อีกได้อย่างไร”

“ใช่ข้าพูดเท็จ ท่านก็รู้ว่าวันนี้การฝึกของท่านไม่ราบรื่น” ชายหนุ่มตอบ
กลับด้วยท่าทางไม่ทู่ซื่อ เขาเองก็มีไข้ฝีมือนะ แม้จะเทียบกับศิษย์พี่ไม่ได้
แต่ดีชั่วอย่างไรเขาก็มีฝีมือพอจะหลบหนีเอาตัวรอดไปได้ เรื่องความว่องไว
ชายหนุ่มมั่นใจว่าเขาไม่เป็นสองรองใคร ศิษย์พี่เก่งกาจที่สุด เขาก็หนีเก่งที่สุด

ใบหน้าของหลี่เหวินหรงหรือที่ผู้คนภายนอกวังเหวินเสวี่ยเรียกกันว่า
‘ราชาปีศาจ’ แสดงออกอย่างเคร่งขรึม คล้ายกับคนที่สิ้นไร้อารมณ์ ดวงตา
สีแดงเย็นชาจับจ้องใบหน้าศิษย์น้องของตัวเองที่ยังทำท่าทางรำเริงไม่สนใจใคร
กู่หนิงเทียนเป็นคุณชายเจ้าสำราญ ตระกูลเดิมเป็นขุนนางเก่าแก่ในแคว้นหนึ่ง
ถูกหลานทุกคนต่างก็เข้ารับราชการในวังหลวง มีเจ้าคนแซ่กู่หลานอย่างเขา
เท่านั้นที่ดื้อรั้นหนีออกมาจำเรียนวิชาท่องยุทธภพ แม้ภายหลังสำเร็จวิชาแล้ว

ก็ไม่ยอมกลับบ้าน เอาแต่เกาะศิษย์พี่ใหญ่ที่เป็นเจ้าของวังเหวินเสวียไม่ยอมปล่อย

กุหนิงเทียนถูกโยนออกไปด้วยแรงมหาศาล เบื้องหน้าที่ต้องปะทะก็คือกำแพงที่กั้นระหว่างเรือนชั้นนอกกับเรือนชั้นใน ก่อนที่ร่างกายจะปะทะเข้ากับกำแพง ชายหนุ่มก็ใช้มือแตะที่พื้นเป็นแรงส่งให้ร่างม้วนตัวกลับมาขึ้นบนพื้นได้อย่างสง่างาม รอยยิ้มทะเล้นไม่ละไปจากใบหน้าของเขา

“ท่าทางจะหุดหิดจริง ๆ นะศิษย์พี่ ถ้าท่านไม่ชอบนาง ทำไมไม่ส่งนางกลับไปล่ะ ส่วนหนังสือหย่าค่อยส่งตามไปก็ได้ แต่หญิงสาวผู้นี้แม่แต่ราชาปีศาจที่ผู้คนหวาดกลัวก็ยังไม่ต้องการ ชีวิตของนางคงไม่พ้นต้องบวชชี หรือไม่กี่แฉวนคอยตายเพราะทนรับความอับยศไม่ไหว”

หลี่เหวินหรงหรีตา ชั่วขณะหนึ่งไม่ทันหายใจก็มาปรากฏตัวเบื้องหน้าศิษย์น้องของตัวเอง แวดตาเหี้ยมโหด “ลั่นนี่คงไม่จำเป็นอีกแล้ว พูดแต่เรื่องน่ารำคาญ” นิ้วมือเรียวยาวที่ขาราวกับหยกทำท่าจะล้วงเข้าไปในปากของศิษย์น้อง

เพราะไม่ได้กำลังคอยศิษย์น้องไว้นั่นแน่ กุหนิงเทียนจึงใช้แรงถีบตัวสะบัดหลุดออกมาได้ “ท่านนี่เอาใจยากจริงๆ บอกว่าหวังียกก็ไม่ยอมรับ พอบอกให้ส่งนางกลับท่านก็ทำท่าโมโหซ้ำอีก” ถึงจะดูไร้ความเกรงกลัว แต่พอราชาปีศาจขยับตัวอีกครั้ง ชายหนุ่มก็ใช้วิชาตัวเบากระโดดออกไปจากแนวกำแพง กระโดดไปมาพริบตาเดียวก็หายไป

หลี่เหวินหรงมองอยู่ครู่หนึ่งก่อนหมุนกายเดินไปตามทางเพื่อกลับเรือนพักของตัวเอง ในเรือนส่วนตัวของเขาไม่ได้หรูหราโอ่อ่า กลับเรียบง่ายยิ่งกว่าเรือนรับรองแขก เขาไม่ขึ้นชอบของประดับอย่างแจกันโบราณหรือเครื่องเงินเครื่องกระเบื้อง ไม่มีแม้กระทั่งภาพวาดพู่กัน หรือภาพตัวอักษรอย่างที่ผู้คนร่ำรวยนิยมกัน นอกจากเก้าอี้ไม้เก่าแก่เรียบง่ายกับชุดโต๊ะน้ำชาที่เป็นมรดกในวังเหวินเสวียมาเนิ่นนานก็แทบไม่มีอะไรอีก

สาวใช้ที่อยู่ภายในเรือนส่วนตัวของเขาได้ยังต้องเป็นคนมีอายุประมาณ

หนึ่ง เพราะสาวใช้ที่อยู่ในวัยสาวมักสร้างเรื่องปวดหัวให้แก่เจ้าของเรือน คนก่อเรื่องส่วนมากหากไม่ถูกส่งออกไปนอกวังเหวินเสวียก็ต้องเดินทางไปเที่ยวยมโลกก่อนเวลาอันควร ล้วนขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของการกระทำนั้น ครั้งหนึ่งที่รุนแรงที่สุดคือพยายามวางยาในเทียนไขที่จุดยามค่ำคืน ตกตึกเขาที่นอนสิ้นไร้เรี่ยวแรงอยู่มองเห็นสาวใช้นางนั้นปลี้อผ้าป็นขึ้นเตียง ลูบไล้โลมเลียเขารวกับสัตว์ป่า แต่คนอย่างหลี่เหวินหรงมิใช้สิ้นไร้หนทางเพราะยาเพียงตัวเดียว หลังจากรวบรวมพลังครูหนึ่งเขาก็ดัดวิชาถึบร่างนั้นออกจากตัว หญิงสาวตัวบอบบางกระเด็นไปกระแทกกับผนังเต็มแรง คีระและกระดุกแตกหักหลายส่วน นางส่งเสียงร้องครวญครางด้วยความทรมาน แต่ส่วนนั้นไม่ใช่ความทรมานที่สุด เพราะหลังจากที่ถูกขืนยอนอย่างมั่นคง ราชาปีศาจก็เตะร่างนั้นออกมานอกห้องนอนของเขา เสียงครวญครางที่ดังออกมาทำให้บรรดาสาวใช้และทหารที่คอยดูแลความปลอดภัยออกมามุงดูสิ่งที่เกิดขึ้น

ร่างนั้นดูไปคล้ายกับซากศพมากกว่าคนที่ยังมีชีวิต ร่างกายหลายส่วนบิดงอผิดรูป เลือดสีแดงฉานอาบซโลมไปทั่วร่าง สาวใช้หลายคนหวีดร้องขวัญเสีย ยิ่งได้เห็นใบหน้าโหดเหี้ยม ดวงตาสีแดงคล้ายโลหิต เส้นผมสีทาวลัวไหลไปตามสายลม ประดุจร่างจตุเทพปีศาจ ปลายเท้าย่ำลงไปบนร่างนั้น เหยียบเอาไว้ไม่ให้ขยับเคลื่อนไหว จากนั้นเรียกทหารนายหนึ่งเข้ามาสั่งให้ใช้ม้าตัวหนึ่งลากร่างสาวใช้นางนี้ออกไปทางประตูตะวันตกซึ่งเต็มไปด้วยกรวดหินแหลมคม เพราะเป็นม้าที่ถูกฝึกมาอย่างดี หลังจากหายไปสามวัน มันก็กลับเข้าเมืองมาพร้อมกับร่างที่แหลกและไร้ลมหายใจ

การกระทำของเขในวันนั้นไม่เพียงช่วยจัดระเบียบภายในวังเหวินเสวียแต่ยังทำให้เกิดข่าวลือเกี่ยวกับความโหดเหี้ยมต่อสตรีของเขากระจายออกไปทั่ว ในสนามรบหลี่เหวินหรงนั้นไร้ปราณี ทุกครั้งดาบของเขาล้วนได้ดื่มเลือดศพนับพันนับหมื่น แม้แต่กับสตรี ผู้คนก็เล่าลือกันว่าหลังจากลากพวกนางขึ้นเตียงแล้วร่วมรักอย่างทารุณ หากว่าใครทำให้ราชาปีศาจไม่พอใจจะถูกทำร้ายทรมานจนตายในที่สุด ราชาปีศาจยังเป็นคนช่างเลือก ไม่มีหญิงใดเหมาะสม

กับเขา จนถึงทุกวันนี้จึงไม่เคยแต่งงานหรือมีแม้แต่อนุเลยสักคน

เขาไม่ได้ใส่ใจว่าใครจะล้อกันไปอย่างไร สุดท้ายเพราะเขาไม่เคยสนใจผู้หญิงพวกนั้น แม้แต่คนที่ดูเหมือนว่าเขาจะทนได้มากที่สุดอย่างเหยาซูลี่ คิซึย่น้องร่วมอาจารย์ก็ยังไม่สร้างความหงุดหงิดให้เขาได้อยู่ตลอดเวลา สุดท้ายทุกคนต่างก็คิดว่าราชาปีศาจอาจไม่มีคู่ครองตลอดชีวิต แม้แต่ตัวเขาเองก็คิดเช่นนั้น

การแต่งงานครั้งนี้เป็นเรื่องที่ไม่ควรเกิดขึ้น

เย่เยี่ยเซียงนอนหลับไปได้ไม่นานนัก หลังจากนั้นนางก็ถูกปลุกขึ้นมา เพื่อกินยาตามที่ท่านหมอสั่งเอาไว้ สองพี่น้องเสียวฉิงกับเสียวไฉช่วยเหลือนายหญิงคนใหม่เป็นอย่างดี หลังจากกินยาแล้วยังเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้อีกด้วย แต่ที่ไม่น่าเชื่อคือเสียวไฉนั้นแข็งแรงมาก แม้มีรูปร่างค่อนข้างบอบบาง แต่ฝ่ายนั้นสามารถอุ้มนายหญิงให้ลอยขึ้นจากพูกนอนได้ราวกับอุ้มเด็ก เย่เยี่ยเซียงอยากขัดขึ้นแต่ก็สิ้นเรี่ยวแรง ปล่อยให้เสียวไฉอุ้มนาง ขณะที่เสียวฉิงเร่งมือเปลี่ยนผ้าปูที่นอนที่ชื้นไปด้วยเหงื่อเป็นผืนใหม่

หลังอดทนจากความอับอายนั้นชั่วครู่หนึ่งนางก็รับรู้ได้ว่าตลอดทั้งตัวเต็มไปด้วยความรู้สึกสะอึดและสบาย หญิงสาวกล่าวขอบคุณเล็กน้อย ความง่วงที่มีก่อนหน้านี้หายไปแล้ว หลังจากกินยาเข้าไปยังต้องรออีกครู่หนึ่งจึงจะกินข้าวได้ ดังนั้นจึงทำได้เพียงมองเพดานและผ้าม่านกันเตียงที่ขยับไหวเล็กน้อย วังเหวินเสวี่ยตั้งอยู่บนภูเขา อากาศเย็นตลอดทั้งปี หน้าต่างที่เปิดเพื่อระบายอากาศจึงพัดเอาลมเย็นสบายเข้ามาภายในห้อง

ทันใดนั้นประตูก็เปิดออก เสียวฉิงกับเสียวไฉไม่ทันได้ตั้งตัว สตรีคนหนึ่งก็ตรงเข้ามาประชิดขอบเตียง เย่เยี่ยเซียงพิจารณาคนที่เพิ่งเข้ามา สาวใช้ของนางมีท่าทางนอบน้อม ทว่าก็ขยับร่างกายบังนางไว้ครึ่งหนึ่ง พร้อมยกกายทำความเคารพ

“นายหญิงกำลังพักผ่อน คุณหนูเดินทางมาที่นี่มีธุระอะไรหรือเจ้าคะ”

เสียโฉมก็ยิ่งกว้าง แต่ถ้อยคำนั้นบอกชัดว่าไม่อยากต้อนรับนัก

สาวงามสะบัดหน้าหนี “ข้าก็แค่อยากจะเห็นว่าหญิงสาวที่พลัดถิ่นสำคัญอย่างการเข้าหอเป็นอย่างไร”

ฟังดูก็พอรู้ว่าออกจะเป็นการเย้ยหยัน คนบนเตียงเมียงมอง ดวงหน้านั้นค่อนข้างน่ารักมากกว่าดวงตา ดวงตาฉายแววดีจรรโลงใจไม่ยอมคน ริมฝีปากเม้มสนิทเรียบเป็นเส้นตรง น้ำเสียงคุ้นเคยทำให้หยุดคิดไปครู่หนึ่ง ไม่นานนักก็นึกขึ้นได้ว่าน้ำเสียงเช่นนี้มีใช้ว่าอีกฝ่ายคือหญิงสาวที่ไว้วางใจไม่ยอมให้ราชาปีศาจเข้าหอในคืนนั้นหรือ ทอนนั้นใครบางคนเรียกสตรีผู้นี้ว่าศิษย์น้อง อีกทั้งสาวใช้ยังเรียกนางว่าคุณหนู เย่เย่เย่เชิงพอรู้จักอีกฝ่ายอย่างคร่าวๆ ขึ้นมาแล้ว

“ท่านคงเป็นศิษย์น้องของนายท่าน” น้ำเสียงแหบแห้งเอื่อยช้านอย่างสงบ รอยยิ้มประดับบนใบหน้าค่อนข้างซีด ไม่ได้แสดงอาการหวาดกลัวหรือตกใจแต่อย่างใด

เป็นฝ่ายนั้นมากกว่าที่แสดงท่าทางตกใจออกมาเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าคนป่วยจะรู้ว่าตัวเองเป็นใคร ได้ข่าวว่าหญิงสาวผู้นี้ป่วยตั้งแต่คืนเข้าหอ จนผู้คนในเรือนด้านในต้องร่วมทุกข์กันไม่น้อย ที่พอจะมีเหตุผลก็คือไม่ใช่สาวใช้สองคนนี้น่าแปลกใจให้ฟัง ก็ต้องเป็นศิษย์พี่ใหญ่ของนางเล่าให้ฟัง นางคิดว่าหญิงสาวผู้นี้จะเป็นเช่นหญิงสาวอื่นทั่วไป ที่แต่งงานก็เพราะเหตุจำเป็น ไม่นานจะถูกเย็บทิ้ง มีแค่ตำแหน่งแต่ไร้ความสนใจจากศิษย์พี่ของนาง ดังนั้นนางจึงหันกลับไปมอง

“พวกเจ้าบอกนางใช่หรือไม่ ปากมาก”

เสียโฉมกับเสียโฉมย่อมส่ายหน้า พวกนางไม่เคยบริภาษพูดอะไรออกไปเลย คนรอคำตอบบังเกิดความเงิบขึ้นมา หากไม่ใช่สาวใช้พวกนี้ เช่นนั้นอีกฝ่ายคงได้ยินมาจากศิษย์พี่ของนาง คนอย่างศิษย์พี่นี้จะหรือจะพูดคุยกับหญิงสาวสักคน แต่ถ้าพินิจดูแล้วก็พบว่าที่ผ่านมานางเห็นอีกฝ่ายภายใต้ผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว ทั้งตอนที่ป่วยก็ไม่เคยคิดมาเยี่ยม บัดนี้ได้ยินมองใกล้ซิดจึง

พบว่าแม้ใบหน้าจะซีดเซียวไร้เครื่องประทีนผิว หญิงสาวตรงหน้าก็ยังงดงามอย่างน่าเหลือเชื่อ หากได้ประทีนโฉมอีกสักหน่อย ไม่รู้ว่าความงามจะมีมากถึงขนาดไหน

หรือศิษย์พี่ของนางจะหลงมารยาทกับความงามของนางจึงจอกเข้าให้แล้ว อารมณ์ริษยาและหึงหวงบังเกิดขึ้นในใจของนาง แต่ไม่อาจแสดงออกมาได้มากนัก เดิมทีคิดว่าหญิงสาวที่ศิษย์พี่ไม่ใส่ใจ หากนางจะทำอะไรก็คงไม่ผิด แต่ตอนนี้ดูเหมือนอีกฝ่ายจะได้รับความสนใจจากศิษย์พี่บ้างเล็กน้อย ดังนั้นวันนี้ถือว่ามาหยั่งเชิง หญิงสาวที่อาศัยอยู่ในเมืองหลวง เอาแต่รำเรียนเรื่องคุณสมบัติสตรีอาจจะถูกเบียดเข้าในวัน

หลังจากไม่พูดอะไรก็สะบัดหน้าแล้วเดินจากไป กิริยาของอีกฝ่ายค่อนข้างเย่อหยิ่ง แต่เย่อเยียงไม่ถึงกับมาใส่ใจ นางหลับตาลง ผ่อนลมหายใจขณะที่ขบคิดว่าชีวิตของนางในสถานที่แห่งนี้คงไม่ง่ายขึ้น

“เสียใจช่วยไปบอกนายท่านของเจ้าที หากเขามีเวลาวางข้าต้องการพูดคุยกับเขาสักหน่อย หรือถ้าเขาไม่ว่าง ภายในสองสามวันนี้ข้าจะไปพบเขาด้วยตัวเอง” ถึงอย่างไรก็ต้องสนทนากันให้รู้เรื่อง จะปล่อยปละละเลยเช่นนั้นไม่ได้ เขาจะเกลียดหรือชิงชังนางแค่ไหนก็ต้องถามเอาความมาให้ได้ จากนั้นจะส่งตัวกลับหรือทนใช้ชีวิตอยู่เพื่อรักษาหน้าก็ต้องตกลงกันให้ดี ไม่ว่าหนทางใดนางล้วนยอมรับได้ทั้งสิ้น

ถูกขอให้ยกเลิกการหมั้นหมายก็เคยมาแล้ว ครั้งนี้หากถูกหย่าจะเป็นอะไรไป

ถูกหมางเมินทั้งที่เป็นสามีภรรยาแล้วก็เคยมาแล้ว โดนอีกครั้งก็ใช้ว่าจจะรับไม่ได้

แม้แต่จะถูกเขาสังหารเพราะผิดสัญญา นางก็ไม่เสียดาย คนเคยตายมาแล้วครั้งหนึ่งจะต้องหวาดกลัวอีกทำไม รำลึกย้อนกลับไปในความฝันอันเนิ่นนานตื่นหนึ่ง นับเวลายาวนานถึงสามปี ช่วงเวลานั้นหล่อหลอมนางมาเช่นนี้ เกลียดที่สุด รักที่สุด และเจ็บปวดที่สุด นางเหน็ดเหนื่อยกับความรู้สึก

และอารมณ์ของมนุษย์เต็มทน ดังนั้นความหมางเมืนที่ไ้รับจากราชปิศาจ
ไม่อาจทำร้ายนางได้อีกต่อไป

นางไม่มีหัวใจให้ใครทำร้ายอีกแล้ว

คนที่ถูกคิดว่กำลังหมางเมืนภรรยาหนึ่งราตรีของตนกำลังหลับตาผอน
คลายอยู่ในถ้ำขนาดใหญ่ ไอน้ำลอยเอื่อย ม่านควันบางๆ กระจายไปทั่วห้อง
ราชปิศาจปล่อยผมสียาวสยายพาดไปทีชอบถ้ง เปลือกตาขาวซีดลิ้มขึ้น
นัยน์ตาสีแดงคู่นั้นพรวรระยับ มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย เป็นรอยยิ้มที่หากคนใน
วังเหวินเสี่ยวมาเห็น อาจไม่เชื่อว่าจะมีวันที่ราชปิศาจจะเปิดเผยรอยยิ้มเช่นนี้

ตลอดเวลาที่ผ่านมาหล่เหวินหรงถูกเลี้ยงดูเพื่อไ้เป็นผู้ปกครองวัง
เหวินเสี่ยวที่ยิ่งใหญ่ เจ็ดขวบเขาก็ไ้เข้าสู่สนามรบครั้งแรก ลิบขวบสังหารคน
ครั้งแรก พออายุสิบห้าก็กลายเป็นผู้นำกองทัพบุกทะลวงค่ายศัตรูที่มีกำลังคน
มากกว่าเท่าตัวจนพังราบ ด้วยวีรกรรมเหล่านี้พร้อมกัอัตลักษณ์ด้านร่างกาย
ที่พิเศษเหนือกว่าใคร ผิสีขาวยซีด ผมยาวสีขาวราวกับหิมะ ดวงตาสีแดงราวกับ
โลหิต หล่เหวินหรงจึงถูกเรียกขานว่าราชปิศาจ

รอยยิ้มนี้จึงเป็นสิ่งที่น้อยคนนักจะไ้พบ แต่ถ้าคนพวกนั้นรู้ว่าเขายิ้ม
เพราะอะไรอาจจะตกใจยิ่งกว่า

ตอนที่หล่เหวินหรงส่งสารไปยังแคว้นฉินเพื่อขู่นุตรสาวตระกูลเย่
ไม่มีใครรู้ว่าทำไมเขาถึงไม่เลือกใครสักคนในวังเหวินเสี่ยว แม้แต่ศิษย์น้องที่
แสดงออกอย่างชัดเจนว่าชื่นชมเขามากก็ยังไม่ถูกเลือกไ้รับตำแหน่งนายหญิง
ของวังเหวินเสี่ยว แค่เพียงเพราะเขาต้องการฐูหยินเพื่อไ้มีทายาท จำเป็นต้อง
ลู่ขอคนของแคว้นฉินด้วยหรือ ทางเดียวที่ผู้คนคิดไ้ได้เพราะเหตุผลด้านการทูต
และที่จำต้องเป็นบุตรสาวตระกูลเย่ ก็เพราะฐานะทางสังคมของตระกูลเย่ใน
แคว้นฉินมีอิทธิพลตา หัวหน้าตระกูลเย่คนปัจจุบันเป็นเสนาบดีผู้ใหญ่ที่ทำงาน
รับใช้ใกล้ชิดของเต้แคว้นฉิน บุตรชายคนโตของเขายังทำงานในกองทัพ ที่
สำคัญคือดูเหมือนว่าบุตรสาวคนหนึ่งของตระกูลเย่จะถูกวางตัวเอาไว้ให้แต่ง

เข้าเป็นพระชายาของศรีชทายาท ไม่ว่ามองมุมไหนการแต่งงานกับบุตรสาว
ตระกูลเยก็ล้วนไม่ใช่เรื่องเสียหาย

หลี่เหวินหรงไม่เคยอธิบายหรือตอบรับว่าเหตุผลที่พวกเขาคาดเดากัน
นั้นถูกต้องหรือไม่ เรื่องราวถูกแต่งเติมต่อกันไปอย่างไรก็ปล่อยไปเช่นนั้น
สุดท้ายเขาได้แต่งบุตรสาวตระกูลเยคนหนึ่งเข้ามาเป็นคู่หมั้นหวังเหวินเสวียก็
เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง แต่สิ่งที่ยู่ภายใต้การคาดเดาเหล่านั้นเจ้าตัวไม่คิดเปิดเผย
ให้ใครได้รู้

ราชาปีศาจกลับตาอยู่ภายในถังน้ำ ใบหน้าของภรรยากระจำจัดอยู่ใน
ความคิดของเขา ไม่ใช่ภาพหญิงสาวในอาภรณ์สีแดง แต่เป็นสตรีในอาภรณ์
สีดำของแคว้นฉิน ผู้ที่ทอดสายตามองลงมาจากกำแพงเมือง สตรีที่ปรากฏ
อยู่ในความฝันอันยาวนานครั้งหนึ่งของเขา

สาม อูหยินของราชาปีศาจ

วังเหวินเสวียเป็นอาณาเขตปกครองตนเอง ไม่ขึ้นอยู่กับอาณาจักรใด ตำแหน่งของราชาปีศาจก็เปรียบได้กับฮ่องเต้หรือจักรพรรดิองค์หนึ่ง แม้อาณาเขตของวังเหวินเสวียจะไม่ได้กว้างใหญ่ เทียบกับแคว้นฉินแล้วแทบไม่ถึงหนึ่งในสี่ส่วนเลยด้วยซ้ำ ทว่าด้วยพื้นที่ขนาดเล็กนี้เองจึงทำให้การปกครองเป็นไปอย่างทั่วถึง และราษฎรทุกคนของวังเหวินเสวียอย่างน้อยก็ต้องมีวรยุทธ์ไว้ปกป้องตัวเอง มีคำกล่าวว่าเด็กชายทุกคนจะได้รับดาบเป็นของขวัญในวันฉลองเดือน และคนที่อ่อนแอที่สุดยังสามารถฆ่าหมาป่าได้ด้วยมือข้างเดียว กองทัพวังเหวินเสวียไม่เคยพ่ายแพ้ให้แก่ใครมาก่อน เช่นนี้แม้เป็นอาณาจักรใหญ่อย่างแคว้นฉินยังต้องดูทิศทางลมก่อนจะตัดสินใจทำอะไรที่ส่งผลถึงวังเหวินเสวีย

การแต่งงานครั้งนี้จึงเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างแคว้นฉินกับวังเหวินเสวีย ผู้คนแคว้นฉินรู้ว่าเย่เย่เซียงคือสตรีที่เพียบพร้อม แม้ชื่อเสียงด้านจิตใจของนางจะเลวร้ายเพียงใด แต่ชื่อเสียงด้านการวางตัวและความงามของนางก็เลื่องลือไม่พ่ายแพ้กัน สตรีที่เข้าวังเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการเป็นฮ่องเฮาในอนาคตตั้งแต่เยาว์วัยจะมีกิริยามารยาทที่ย่ำแย่ได้อย่างไร ทั้ง

ความรู้ก็พร้อมไปทุกสาขาวิชา ตามความเป็นจริงหากไม่นับว่าหัวใจของรัชทายาทไม่ได้อยู่ที่นาง พวกเขาก็ไม่อาจหาใครที่เหมาะสมแทนนี้ได้อีกแล้ว การที่นางตัดสินใจเสนอตัวเองเป็นคู่หมั้นของราชาปีศาจแห่งวังเหวินเสี่ยวยอมทำให้พวกเขาคลายใจ อย่างน้อยที่สุดความงามและทักษะในการวางตัวของนางไม่อาจหาข้อตำหนิได้

ในขณะที่ผู้คนในดินแดนวังเหวินเสี่ยวก็เฝ้าจับตาดูคู่หมั้นของพวกเขาทุกฝีก้าวเช่นเดียวกัน ตั้งแต่วันแรกที่ราชาปีศาจส่งสารเพื่อขู่มอบบุตรสาวตระกูลเย่ ผู้คนก็เริ่มเสาะหาข่าวคราวของบุตรสาวทั้งสองคนของตระกูลเย่ บุตรสาวคนโตเป็นคู่หมั้นขององค์รัชทายาทแห่งแคว้นฉิน รูปร่างหน้าตางดงามหมดจด บางคนเล่าลือว่าความงามของนางเหมือนกับปีศาจจิ้งจอก ที่ทำให้ผู้คนลุ่มหลงเพียงแค่ได้สบตา ความรู้ความสามารถก็เพียบพร้อมไม่ด้อยกว่าใคร ติดเสียแต่ว่าจิตใจของนางออกจะเลวร้ายไปสักหน่อย ส่วนบุตรสาวคนเล็กมีใบหน้านางงามน่ารัก อีกทั้งยังสามารถเกาะกุมหัวใจของคู่หมั้นพี่สาวเอาไว้ได้ พี่น้องทำหั่นกันเพื่อความรัก น้องสาวปีนี้อายุเพียงสิบหกปี ถูกพี่สาวกลั่นแกล้งครั้งแล้วครั้งเล่าโดยที่นางไม่เคยปริปากต่อว่า น่าสงสารเป็นที่สุด

หากแคว้นฉินไม่บิดพลิ้ว อย่างไรเสียพวกเขาก็คิดว่าเป็นหนึ่งในสองคนพี่น้องนี้ แต่คนที่ไปถึงคู่หมั้นขององค์รัชทายาท เห็นทีจะเป็นคนน้องที่ถูกส่งตัวมา อีกทั้งยังแก้ปัญหาคาใจความขัดแย้งของสองพี่น้องได้ด้วย วังเหวินเสี่ยวนั้นยิ่งใหญ่ในได้หล้า ราชาปีศาจจะรับสตรีที่มีใจรักบุรุษอื่นมาเป็นนายหญิงได้หรือ ทว่าเรื่องราวกลับพลิกผันเมื่อเจ้าสาวที่ถูกส่งตัวขึ้นเฝ้าแค้นมากลับเป็นบุตรสาวคนโตตระกูลเย่

สตรีที่ถูกคู่หมั้นของตัวเองปฏิเสธมาแล้วครั้งหนึ่งคู่ควรกับตำแหน่งนายหญิงของราชาปีศาจจริงหรือ

พวกเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะเอ่ยปากพูดเรื่องนี้ ทำได้เพียงรอดูท่าทีของราชาปีศาจที่มีต่อภรรยาของตัวเองเท่านั้น

ขณะที่ผู้คนโดยรอบรอดูท่าทีของผู้ปกครอง หล่เหวินทรงผู้ถูกจับตา

มองจากผู้คนรอบข้างกลับไม่ได้สนใจว่าคนเหล่านั้นจะคิดอย่างไร เขาคือราชา
ปีศาจ แต่เดิมล้วนมีความคิดเป็นของตัวเอง ไม่ใช่คนที่ยอมให้คนอื่นมา
อิทธิพลต่อการตัดสินใจ เขาไม่สนใจว่าคนนอกจะมองภรรยาของตนเป็นสตรี
ที่ไม่เหมาะสมเพราะถูกทอดทิ้งจากคู่หมั้นคนเก่าหรือไม่

ร่างกายของเขาแม้จะสูงแต่ค่อนข้างเพรียว ผิวขาวซีดถูกหยดน้ำเกาะ
พราว ทันทีที่ลุกขึ้นจากน้ำ คนที่รออยู่ด้านนอกย่อมได้ยินเสียงการเคลื่อนไหว
ภายใน จึงขยับตัวให้เกิดเสียง หล่หวินทรงรับรู้ว่ามีคนอยู่ด้านนอก เขาสวม
เสื้อผ้าด้วยท่าที่ไม่รีบเร่งนัก เมื่อเปิดประตูออกมาเห็นว่าเป็นสาวใช้จากเรือน
ของนายหญิงก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย

“มีอะไร”

เสี่ยวไฉค้อมศีรษะกล่าวรายงาน

“นายหญิงให้บ่าวมาเรียนว่าต้องการขอพบนายท่านเจ้าค่ะ หากนายท่าน
ไม่สะดวกไปพบ นายหญิงจะเดินทางมาพบนายท่านเอง”

คนฟังคิดจะพูดอะไรบางอย่าง ทว่ากลับตัดสินใจเสียบไป ลักพักจึงเอ่ย
ขึ้นมาประโยคหนึ่ง

“สักครึ่งชั่วโมงข้าจะไปพบนาง”

“บ่าวจะเรียนให้นายหญิงทราบเจ้าค่ะ”

เสี่ยวไฉถอยหลังกลับออกไปอย่างเจี๊ยบเขี๊ยบ ทิ้งให้เจ้านายอยู่ภายใน
ห้องเพียงลำพัง หากหล่หวินทรงไม่เรียกหาจะไม่มีใครกล้าเข้ามารบกวนเขา
ในเวลาพักผ่อน เจ้าของห้องทั้งกายนังบนเก้าอี้ริมหน้าต่าง รินน้ำชาเย็นชืดใส่
ถ้วย จากนั้นก็ยกขึ้นดื่มโดยไม่ได้อินใจว่าชาที่ลิ้นความอุ่นร้อนไปแล้วจะ
ฝาดเผื่อนเพียงใด

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว พริบตาเดียวก็ครบครึ่งชั่วโมงที่นัดหมาย
เอาไว้

เย่เย่เยียงลืมตาขึ้นหลังจากพักผ่อนไปชั่วครู่ นางได้คำตอบจากราชา
ปีศาจว่าอีกครึ่งชั่วยามเขาจะเดินทางมาพบนาง ความรู้สึกที่มีต่ออีกฝ่ายจึง
ดีขึ้นเล็กน้อย ราชาปีศาจเองก็ดูไม่ได้เย็นชาจนไม่สนใจอะไรเสียทีเดียว ดังนั้น
ในช่วงที่ใกล้เวลาคดหมาย แม้จะไม่สามารถลงจากเตียงได้ หญิงสาวก็สั่งให้
สาวใช้เช็ดตัวและเปลี่ยนชุดที่ดีกว่านี้ หวังจะให้เข้าที่สักหน่อย ไม่ให้สภาพดู
น่าเกลียดเกินไป

ประตูห้องเปิดออกโดยไม่มีใครส่งเสียงบอกกล่าว ร่างสูงเพรียวใน
อารมณ์สีชาวก้าวเข้ามาด้านใน เวลานี้เพราะผมสีชาวโพลน ผิวขาวซีด และ
เสื้อผ้าล้วนเป็นสีชาวจนดูคล้ายกับกระดาดขาว ดวงตาสีแดงของเขาจึงโดดเด่น
ขึ้นมา หญิงสาวที่อยู่เฝ้าทำกึ่งนั่งกึ่งนอนบนเตียงจับจ้องเขาทุกอิริยาบถ สาวใช้
สองคนถอยหลังหลบจากออกจากห้องไป เมื่อประตูปิดสนิท คนที่เฝ้าค่านับ
ฟ้าดินด้วยกันมาเมื่อไม่กี่วันก่อนก็นั่งลงที่เก้าอี้ห่างออกไปไม่ไกลมาก

ภายในห้องมีเพียงความเงียบ ทั้งคนป่วยและคนที่เข้ามาใหม่ไม่มีใคร
เอ่ยปากส่งเสียง กระนั้นเย่เย่เยียงรู้ดีว่านางเป็นฝ่ายขอให้เขามาพบ นางก็ควร
เป็นฝ่ายเริ่มเอ่ยก่อน อันดับแรกหญิงสาวโค้งศีรษะทำความเคารพเขาเท่าที่จะ
ทำได้ เมื่อเงยหน้าขึ้นมามองจึงเห็นเพียงใบหน้าเรียบเฉย อารมณ์ยากจะหยั่ง
ถึง ไม่รู้ว่าข้างในเวลานี้เป็นอย่างไร เขาโกรธ เกลียด หรือแค่ไม่สนใจอะไรเลย
กันแน่

“ข้าขอโทษหากทำให้ท่านต้องผิดหวัง ขอโทษแทนแคว้นฉินที่ได้กระทำ
โดยพลการเช่นนี้”

ครู่หนึ่งจึงได้ยินเสียงตอบรับกลับมาจากอีกฝ่าย

“เรื่องอะไร”

“เรื่องที่พวกเราเปลี่ยนตัวเจ้าสาวเป็นข้า”

ดวงตาสีแดงหริ่ง จ้องมองใบหน้าขาวซีดของคนป่วย ดูเหมือนหลิ-
เหวินทรงจะแสดงความไม่พอใจออกมาแวบหนึ่ง แล้วน้ำเสียงที่เปล่งออกมา
ก็คล้ายจะเย็นชามากกว่าไร้อารมณ์เช่นยามปกติ

“หมายความว่าตอนแรกคนที่จะมาไม่ใช่เจ้า”

สิ้นคำถามกลับเป็นหญิงสาวที่แสดงความแปลกใจออกมา คำถามนี้คือการทดสอบนาง อาจเป็นการประชดประชัน หรือที่จริงแล้วราชาปีศาจไม่ได้ใส่ใจแต่แรกว่าใครจะมาเป็นภรรยาของเขา ที่จริงคำว่าบุตรสาวตระกูลเยก็ออกจะกว้างไปสักหน่อยสำหรับการเลือกเจ้าสาว ตระกูลเยเดิมที่มีไร่ร้างดี บุตรสาวตระกูลเยสายรองยังมีอีกหลายคน หากแคว้นฉินเล่นเล่ห์ล่่งบุตรสาวตระกูลเยสายรองมาก็ใช่ว่าจะหาไม่ได้

“ตอนที่ท่านต้องการสู่ขอไม่ใช่... บุตรสาวคนเล็กของตระกูลเยหรือ”

เขาเลิกคิ้วขึ้น สายตาที่มองมาว่างเปล่า ก่อนจะสะบัดแขนเสื้อ เปิดเผยให้เห็นมือที่ขาวราวกับหยกที่กำลังเล่นแหวนหยกขาวบนนิ้วชี้

“ข้าไม่รู้จักบุตรสาวคนเล็กตระกูลเย”

“ถ้าเช่นนั้น... คนที่ท่านต้องการสู่ขอตั้งแต่แรกคือข้า” อาจฟังดูหลงตัวเอง แต่เยเยียงต้องการความชัดเจนมากกว่า หากคนที่เขาต้องการตัวแต่แรกคือนาง นางก็ควรได้รู้เหตุผลว่าทำไม

ทว่าหลี่เหวินหรงกลับหัวเราะออกมา “ในสารนั้นบอกชัด ข้าแค่ต้องการบุตรสาวตระกูลเย”

“ท่านหมายถึงเป็นใครก็ได้?”

“ต้องเป็นบุตรสาวตระกูลเยเท่านั้น”

เยเยียงยังไม่เข้าใจ ในใจนางแผนการสู่ขอบุตรสาวตระกูลเยออกจะหละหลวมและไม่จำเพาะเจาะจงมากเกินไป “การสู่ขอบุตรสาวตระกูลเยออกจะเป็นคำขอที่กว้างไปสักหน่อย หากนับเฉพาะตระกูลเยสายหลักอาจมีเพียงสองคน แต่ถ้านับสายรองก็มีอีกห้าถึงหกคนที่ยังอยู่ในวัยออกเรือน พวกเราอาจส่งบุตรสาวสายรองมาให้ท่าน”

“แต่พวกเจ้าก็ส่งคู่หมั้นของรัชทายาทแคว้นฉินมาให้ข้า” น้ำเสียงนั้นแสดงชัดว่ามีชัย

“แล้วถ้าคนที่ถูกส่งมาเป็นสตรีจากตระกูลเย่สายรอง...” ยังไม่ทันสิ้นประโยคคำถาม ราชาปีศาจก็ลุกขึ้นยืน ถ้อยคำของนางถูกกลืนลงคอ หญิงสาวจ้องมองใบหน้าที่เรียบนิ่งของเขา ดวงตาสีแดงดั่งโลหิตลึกล้ำราวกับห้วงทะเลลึก น้ำเสียงที่เปล่งออกมาเยือกเย็น เป็นสัญญาณเตือนด้วยความเย้ยหยัน

“แคว้นหินไม่พร้อมรับศึกสองด้านหรอกใช่หรือไม่” ชายหนุ่มเว้นจังหวะทอดสายตามองออกไปที่ประตู “รักษาตัวให้ดี หลังจากนั้นจงตระหนักว่าเจ้าเป็นคนของวังเหวินเสวี่ย เป็นสุหยินของราชาปีศาจ อย่าพูดถึงแคว้นหินอีก”

รอนจนเขาจากไป คนที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียงจึงยิ้มออกมา อย่างน้อยที่สุดการมาวังเหวินเสวี่ยครั้งนี้ก็ไม่ได้มาเพื่อเป็นตัวแทนของใคร ถ้อยคำหนักแน่นไร้อารมณ์ของสามีนามนั้นทำให้เกิดความอบอุ่นในหัวใจ ต่อไปนี้นางคือภรรยาของราชาปีศาจ ราวกับว่าในที่สุดก็ค้นพบสถานที่ที่นางมีตัวตนสำหรับใครบางคนขึ้นมา

หลี่เหวินหรงเดินออกมาจากห้อง พบสาวใช้สองคนรออยู่ด้านหน้าก่อน แล้ว เสี่ยวไฉ่ก้าวออกมาด้านหน้า ก้มศีรษะคำนับแล้วกล่าวรายงาน ก่อนหน้านั้น เพราะยังไม่มีโอกาสจึงไม่ได้รายงานให้นายท่านทราบ ใบหน้าที่ติดตะขี้เล่นของนางมีรอยยิ้มประดับ

“ก่อนหน้านี้นัดคุณหนูเหยามาขอพบนายหญิงเจ้าค่ะ ดูเหมือนคุณหนูเหยาจะคิดว่านายท่านไม่ได้ให้ความสำคัญใดๆ แก่นายหญิง นางพูดคุยกอยู่สองสามประโยคก็รีบกลับไปเจ้าค่ะ”

แวตาทะหนักใจปรากฏขึ้น ก่อนที่ชายหนุ่มจะออกคำสั่ง “สั่งคนจับตาดูเหยาซูลีให้ดี ส่วนพวกเจ้าคอยติดตามสุหยินอย่าให้คลาดสายตา มีอะไรให้ไปรายงานข้าได้ทันที” พุดจบเขาก็ลี้ภัยไปแผ่นหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อแล้วโยนให้พวกนาง

ป้ายนี้แม้ลักษณะภายนอกจะเรียบง่าย สลักตัวอักษร ‘หลี่’ เพียงตัวเดียว แต่เนื้อไม้วาววับเห็นลายเส้นสีทองแล่นริ้วอยู่ภายใน ผู้รู้จักย่อมรู้ว่าเนื้อไม้

ชนิดนี้หายาก ในหลายร้อยปีจะมีไม้เนื้อทองปรากฏเพียงต้นเดียวเท่านั้น ร้อยปีก่อนประมุขแห่งวังเหวินเสวียค้นพบไม้เนื้อทองชนิดนี้และนำมาแกะสลักเป็นป้ายไม้ประจำตัว อีกส่วนสลักเก็บไว้ใช้แทนป้ายคำสั่งพิเศษ อำนาจนี้คล้ายป้ายอาญาสิทธิ์ของอาณาจักรเมืองล่าง เห็นป้ายเสมือนเห็นฮ่องเต้ ในวังเหวินเสวียเมื่อเห็นป้ายนี้ย่อมเหมือนได้พบประมุข เสี่ยวไฉรับป้ายนี้ไว้ในมือ ป้ายที่ให้อำนาจอาญาสิทธิ์ฆ่าคนค่อยรายงานความผิด

หากคนภายนอกทราบว่ายานท่านมอบป้ายเนื้อทองนี้ให้พวกนางเพื่อใช้อำนวยความสะดวกแก่ฮูหยิน ใครยังจะกล้าพูดอีกว่ายานท่านไม่ให้ความสำคัญแก่ฮูหยิน แม้แต่ผู้อาวุโส หรือศิษย์น้องทั้งสองของนายท่านก็ไม่เคยมีใครได้รับป้ายไม้เนื้อทองมาก่อน

เสี่ยวไฉเอาป้ายไม้เก็บไว้ในแขนเสื้อ ซ่อนไว้เป็นอย่างดี หากไม่จำเป็นก็ไม่ควรเอาออกมาใช้

“ยังมีอีกเรื่องเจ้าคะ เมื่อครู่มีคนมารายงานว่านักพรตชงช่านมารอพบนายท่านที่ห้องหนังสือเจ้าคะ”

ดวงตาสีแดงของเขามีประกายบางอย่าง ไม่ทันพูดอะไรก็เดินออกไปอย่างรวดเร็ว ตลอดหลายวันมานี้เขารอคอยที่จะได้พบท่านนักพรตผู้นี้มาตลอด แต่เพราะนักพรตชงช่านมักไม่เคยอยู่ที่ไหนเป็นเวลานาน ตามวิสัยปกติจะเดินทางไปทั่วแผ่นดิน ในด้านความเก่งกาจนั้นอาจนับได้ว่าเป็นที่หนึ่งไม่มีสอง หลี่เหวินหรงได้พบนักพรตท่านนี้ตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก บิดาของเขาหรือประมุขคนก่อนของวังเหวินเสวียนับถือนักพรตท่านนี้มาก

ประตูห้องหนังสือถูกเปิดทิ้งเอาไว้ ชายหนุ่มก้าวเข้าไปด้านใน พบชายชราในชุดนักพรตสีขาว ทั้งเส้นผม หนวดเครายาวเกือบถึงหน้าอก และเส้นทางม้าในมือของชายชราที่เป็นสีขาวโพลน ดวงตาดำลึบทอประกายสดใส ยามหันมามองเขายังประดับรอยยิ้มบนใบหน้า ตั้งแต่จำความได้เขาเห็นชายชราเป็นเช่นนั้นมาโดยตลอด เหมือนกับรูปปั้นเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ชายหนุ่มประสานมือที่หน้าอก ค้อมตัวลงต่ำเพื่อแสดงความเคารพ เช่นเคย มือเหยียวย่นยื่นนอกพ้นชายแขนเสื้อไปสัมผัสไหล่ของเขา รวากับถูก น้ำหนักมหาศาลกดทับเอาไว้ เพียงพริบตาเดียวน้ำหนักนั้นก็กระจายหายไป รวากับไม่เคยเกิดขึ้นจริง

“เราเน่กันก่อนดีหรือไม่ ดูเหมือนท่านมีเรื่องมากมายที่ต้องการสนทนากับข้า” ชายชราเอ่ยด้วยรอยยิ้ม แล้วนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งในห้องหนังสือ

หลี่เหวินหรงนั่งลงข้างกัน มือกำแน่น ท่านักพรตรู้เสมอว่าเขาต้องการอะไร การปรากฏตัวทุกครั้งไม่ใช่เพียงเพื่อมาเยี่ยมเยือน ครึ่งสุดท้ายที่ได้พบกันก็คือตอนที่ผู้คนทั้งหลายเรียกร้องให้เขาหาภรรยาเพื่อมีทายาทสักคน นักพรตชงชานปรากฏตัวขึ้นอย่างเงิบเซียบ บอกกล่าวด้วยใจความสั้นกระชับ

“บุตรสาวจากตระกูลเย่แห่งแคว้นฉิน”

เช้าวันต่อมาเขาก็ร่างสารที่เรียบง่ายเพื่อส่งบุตรสาวตระกูลเย่จากแคว้นฉินฉบับหนึ่งขึ้นมา สำหรับเขาไม่ว่าหญิงสาวคนไหนล้วนเหมือนกันทั้งสิ้น ดังนั้นการแต่งงานครั้งนี้ ขอเพียงเป็นหญิงสาวที่สามารถมีลูกให้เขาได้สักคนเท่านั้นก็พอแล้ว แต่เรื่องที่เกินความคาดเดาของเขาคือคำคืนหลังจากที่สารฉบับนั้นถูกส่งไปที่แคว้นฉินต่างหาก

“ท่านอาจารย์...” เขาเอ่ยนำได้เท่านั้น ไม่รู้ว่าควรเริ่มต้นอย่างไร บอกเล่าความฝันอันยาวนานของเขาอย่างนั้นหรือ นั่นออกจะเป็นเรื่องเหลือเชื่อไปสักหน่อย แม้แต่ตัวของเขาเองในตอนนั้นก็ไม้อาจทำใจยอมรับได้

“มิใช่ความฝันหรอกท่านประมุข” น้ำเสียงเมตตากลับสร้างความตระหนกแก่ผู้ฟัง

“ท่านอาจารย์รู้ว่าข้าเห็นอะไรมาใช้หรือไม่ หากนั่นมิใช่ความฝันแล้วคือสิ่งใด นิमितแห่งกาลข้างหน้าหรือ”

“ย่อมเป็นความจริง” ชายชรายิ้ม ก่อนจะสะบัดเส้าหางม้าจนบังเกิดสายลมหมุนวนอยู่ภายในห้อง กระทบเนื้อกาย ใบหน้า และเส้นผมของหลี่เหวินหรง “เวลานี้ท่านสัมผัสได้ถึงสายลมหรือไม่ ได้กลิ่นกระดาดเก่าของตำรา

หรือไม่ เวลานั้นแล้ว... ท่านสัมผัสถึงสายลมหรือไม่ ได้กลิ่นความเลียดและความตายหรือไม่ รับรู้ความร้อนที่แผดเผาจากไฟสงครามหรือไม่ หัวใจเจ็บปวดอย่างที่ยากจะบรรยายจากความตายของใครบางคนหรือไม่”

ดวงใจของคนฟังกระตุก แน่แน่นอนว่าเขายังจดจำภาพสงครามได้อย่างแม่นยำ และที่ไม่อาจลืมเลือนคือภาพความตายอันน่าเวทนาของใครบางคน ความตายและการจากลาที่ทำให้ยามลึมตาตื่นร่างกายกลับสั่นสะท้านด้วยความโศกเศร้าและหวาดกลัว

“นั่นคือความจริง...” ตลอดเวลาเขาบอกตัวเองเสมอว่าสิ่งที่ได้พบคือความฝัน การได้รู้ว่าสิ่งที่เขาเห็นในวันนั้น ความตายของคนผู้นั้นคือของจริง ทำให้มือที่กำแน่นขึ้นไปด้วยเหงื่อ “มันจะเกิดขึ้นอีกครั้งหรือไม่ท่านอาจารย์ หากสิ่งนั้นคือความจริง มันจะเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้าหรือไม่”

“บางสิ่งเริ่มเปลี่ยนแปลงแล้วมิใช่หรือ” นักพรตชงชานกล่าวขึ้น “อย่างเช่นการที่ข้ามาพบท่านเพื่อกล่าวแสดงความยินดีกับงานมงคลของท่าน”

หลี่เหวินหรงตระหนักขึ้นมาทันที ดวงตาเบิกกว้าง เป็นอย่างที่ท่านนักพรตกล่าว ความจริงที่เขาเห็นกับสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนี้มีบางอย่างแตกต่างและเกิดการเปลี่ยนแปลงที่เขาคาดไม่ถึง คนที่ควรนั่งเคียงแดงมาที่นั่งเพื่อเป็นเจ้าสาวของเขาในครั้งนั้นเป็นหญิงสาวจากตระกูลเย่สายรองคนหนึ่ง หลังจากที่ว่านางเป็นคนจากตระกูลเย่สายรอง คนที่หวังเหวินเสวียต่างก็ไม่พอใจ คนตระกูลเย่สายรองในแคว้นฉินไม่มีสิทธิ์เป็นภรรยาเอกของขุนนางด้วยซ้ำ แต่แคว้นฉินกลับส่งนางมาแต่งเป็นนายหญิงของวังเหวินเสวียที่ยิ่งใหญ่ ทั้งที่ตระกูลเย่สายหลักยังมีบุตรสาวคนเล็กที่ยังไม่ได้ออกเรือนอีกคนหนึ่ง ในเวลานั้นกล่าวกันว่าเพราะองค์รัชทายาทแคว้นฉินละโมภ อยากได้ทั้งบุตรสาวคนโต แต่งเป็นพระชายาเอกและบุตรสาวคนเล็กให้ตำแหน่งพระชายารอง จึงออกเล่ห์เล่นแกล้งส่งคนจากตระกูลเย่สายรองมาแทน การดูถูกครั้งนี้ทำให้แคว้นฉินเข้าสู่สงครามแห่งการล่มสลาย

แคว้นฉินต้องรับศึกจากแคว้นจ้าวและความกดดันจากวังเหวินเสวีย

ละแวกแคว้นใกล้เคียงไม่มีใครกล้าส่งคนไปช่วย เมื่อต้องเผชิญกับศึกสองด้าน อาศัยเวลาไม่ถึงหกเดือนทหารแคว้นจ้าวก็รุกรานไปถึงประตูเมืองหลวง ท่ามกลางไฟสงคราม หลี่เหวินหรงและคนของเขายืนมองความพ่ายแพ้จากบนหลังคาของเรือนแห่งหนึ่ง นี่เป็นจุดจบของคนที่ถูกรังแกเหินแกล้ว

ยามนั้นองค์รัชทายาทแคว้นฉินตกอยู่ในวงล้อมของศัตรู ทหารอารักขา ล้วนสิ้นชีพอยู่รอบตัวของเขา ศพกองสูงเหมือนกับเนินเขาสูงเล็กๆ ชายหนุ่มในชุดทหารเต็มยศคนนั้น มือข้างหนึ่งถือดาบ มืออีกข้างปกป้องสตรีนางหนึ่งเอาไว้ คนใกล้ชิดของเขากล่าวว่าสตรีผู้นั้นเดิมทีควรถูกส่งมาเป็นเจ้าสาวของเขา ชายผู้ลุ่มหลงในความรัก ปกป้องสตรีที่เป็นว่าที่พระชายารองของตัวเอง ยิ่งกว่าชีวิต ในขณะนั้นพระชายาเอกแห่งองค์รัชทายาทก็ปรากฏตัวขึ้นบนกำแพงเมือง ร่างอันงดงามในชุดสีดำกลับดั่งดุดสายตาของเขา ใบหน้าที่แม้มองเห็นจากระยะไกลก็ดูคล้ายจะคุ้นเคย ความงดงามตรึงอยู่ในหัวใจ

แต่การแต่งงานในครั้งนี้แตกต่างออกไป หญิงสาวที่เขาแต่งงานด้วย คนที่ถูกส่งมาจากแคว้นฉินกลายเป็นเย่เยี่ยเซียง บุตรสาวคนโตของตระกูลเย่สายหลัก จะหาสตรีที่เหมาะสมกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว ตอนที่เปิดผ้าคลุมหน้า แม้จะทำใจไว้แล้วว่าคงไม่ได้พบกันอีกครั้ง แต่ทันทีที่ใบหน้านั้นปรากฏอยู่ในสายตา ใบหน้าของสตรีที่ควรกลายเป็นฮองเฮาแห่งแคว้นฉินในอนาคต ใบหน้างดงามหาที่ใดเปรียบซึ่งเขาเคยมองจากสถานที่อันห่างไกลในเวลานั้นกลับมาปรากฏอยู่ตรงหน้า

หลี่เหวินหรงค้นพบว่าเขาไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ในใจก่อเกิดพายุปั่นป่วนอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เวลานี้เขาตระหนักชัดเจนจากคำพูดอาจารย์ มีบางอย่างเปลี่ยนแปลงแล้ว สตรีที่เคยยืนอย่างสง่างามบนกำแพงเมืองแคว้นฉิน คนที่เขาทำได้แค่มองจากสถานที่อันห่างไกล คนที่ต้องพบกับชะตากรรมอันน่าเวทนาผู้นั้น บัดนี้มาอยู่ในคฤหาสน์ของเขา กลายเป็นภรรยาของเขา!

“สวรรค์ไม่ไจร้ายเกินไปนัก” เขารำพัน

นักพรตชงชานหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี “น่าประหลาดใจที่ได้ยิน

ท่านพูดถึงสวรรค์เช่นนี้ แต่ก็เป็นเช่นนั้น บางครั้งสวรรค์ก็ไม่ได้ใจร้ายมากเกินไป การรอคอยอันยาวนาน ความทุกข์ทรมานต้องมีผลตอบแทนแก่ผู้อดทน” น้ำเสียงของเขาแฝงความนัยบางอย่างเอาไว้

ผู้ฟังรับรู้ว่ามีบางอย่างที่ท่านนักพรตรู้แต่ไม่ได้บอกเขา เมื่ออีกฝ่ายไม่ได้พูดออกมา เขาคิดว่าอาจไม่ใช่เวลาที่สมควร ประมุขแห่งวังเหวินเสวียเป็นผู้รอดี เขาที่เมื่อครู่ร้อนรนก็เปลี่ยนกลับมาเป็นสุขุมเยือกเย็นชาดังเดิม ทว่ายังมีบางคำถามที่เขาต้องการรู้

“ทำไมครั้งนี้เรื่องราวถึงไม่เหมือนเดิม การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดจากลิขิตสวรรค์เช่นนั้นหรือ”

ดวงตาที่ลึกลับของชายชราเป็นประกาย “สวรรค์แค่ให้โอกาส แต่มนุษย์เป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของตนเอง การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นเพราะท่านไม่ใช่คนเดียวที่เคยเห็นความจริงเหล่านั้น”

ณ บางสิ่งเปลี่ยนแปลง

หลี่เหวินหรงไม่เคยเชื่อความฝันของตนเอง เขาคิดว่าเป็นเพียงเรื่องที่คิดขึ้นเอง ละเมอเพื่อพักไปเอง จนกระทั่งได้พบกับไบหน้าที่ตั้งตามคุ่นเคยของภรรยาตน เย่เยี่ยเซียงตรงหน้าดูงดงามยิ่งกว่าที่เขาจำได้ ในตอนนั้นนางอ่อนล้า ดูเหน็ดเหนื่อย และโศกเศร้า ทว่าความเปลี่ยนแปลงในเวลานั้นเขาได้พบนางในวัยที่กำลังงดงาม เบ่งบาน และสง่าราวกับหงส์ เมื่อตระหนักได้จากคำพูดของนักพรตชงชาน ราชาศาสดาก็สาบานกับตัวเองว่าเขาจะไม่มีวันปล่อยให้นางต้องเผชิญชะตากรรมที่โหดร้ายเช่นนั้นอีก

นักพรตชงชานมองไบหน้าของราชาศาสดาที่มักเฉยชาต่อทุกสิ่งทุกอย่างด้วยรอยยิ้ม ขณะนั้นคล้ายรับรู้ถึงบางอย่าง จึงโบกแสหามำในมือเหี่ยวไปมาก็ได้ยินเสียงหนึ่งร้องโอดโอยอยู่ด้านนอก หลี่เหวินหรงที่ตกอยู่ในความคิดของตัวเองจึงตื่นจากภวังค์ ร่างสูงส่งลุกขึ้นยืนแล้วก้าวเดินไปยังประตูบานหนึ่งของห้อง สะบัดมือประตูบานนั้นก็เปิดออก ภายนอกปรากฏเป็นร่างของภูหนึ่งเทียนนอนหงายอยู่บนพื้น

นอกจากจะครวญครางด้วยความเจ็บปวดแล้ว ยังทำหน้าที่เหมือนกำลังร้องไห้อีก หลี่เหวินหรงไม่ได้แสดงท่าทีสงสารต่อศิษย์น้องผู้นี้เลย ชายหนุ่ม

ยกฝ่าเท้าขึ้นแล้วกระเทียบลงไปเต็มแรง โชคดีที่ภูหนงเทียะนพลีกร่างกลิ้งหลบอย่างรวดเร็ว หากไม่แล้วกระดุกคงแตกละเอียดเพราะแรงกระเทียบของราชาปีศาจ ทว่าเวลาที่เขาสามารถเบาใจได้มีไม่มากนัก เมื่อฝ่าเท้าแรกพลาด หลีเหวินหรงก็ใช้ฝ่าเท้าอีกข้างกระเทียบตามลงมาทันที ท่าทางราวกับกำลังเต้นรำ ทุกครั้งที่ย่างลงมานั้นพื้นดินบริเวณนั้นจะยุบตัวเป็นรอยเท้า บางครั้งย่างบนหิน แผ่นหินก็แตกออกเป็นหลายส่วน

“ศิษย์พี่ใหญ่ นี่ไม่โหดร้ายเกินไปหน่อยหรือ”

คนโดนขอร้องไม่ยอมหยุด คล้ายเขาไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น ร่างแสดงเจตจำนงในการฆ่าคนอย่างชัดเจน แม้แต่ส่วนรอบข้างก็เริ่มถูกทำลาย ภูหนงเทียะนกลิ้งหลบจนทั่วร่างเต็มไปด้วยฝุ่นดินเกาะราวกับขอลานมากกว่าคุณชายเจ้าสำราญอย่างที่เคยเป็น

“ข้าขอโทษศิษย์พี่ใหญ่ อา... ข้าบอกว่าขอโทษอย่างไรเล่า” หากเขามีฝีมือน้อยกว่านี้อีกนิดเกรงจะไม่อาจรักษาชีวิตตัวเองได้อีกต่อไปแล้ว กว่าจะทรงตัวลุกขึ้นมาได้ส่วนด้านข้างห้องหนังสือก็พังราบไปแล้วเกือบครึ่ง ชายหนุ่มผู้นั้นกระโดดหนีขึ้นไปบนหลังคา จังหวะที่หลีเหวินหรงจะใช้เท้าเตะหินก้อนหนึ่งใส่คนบนหลังคา ก็ปรากฏแสงหาวพ่นอยู่บนขาของราชาปีศาจ ก้อนหินก้อนนั้นจึงไม่ได้ถูกเตะออกไป

ภูหนงเทียะนที่อยู่บนหลังคาในสภาพแทบดูไม่ได้ ทันทิที่เห็นว่าอีกฝ่ายถูกห้ามเอาไว้ได้ทันเวลา เขาก็โค้งตัวก้มลงคำนับเป็นการขอบคุณซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่หยุด

นักพรตชงชานไม่ได้มองเขา แต่กำลังคุยกับคนที่อยู่ด้านล่าง “ห้องนั้นปิดไว้มิดชิด ต่อให้อยากได้ยินก็ไม่มีทางได้ยินหรอก” เขายิ้ม “อีกอย่าง... คุณชายภูก็ขอโทษแล้ว อย่าถือสาเขาเลย”

“ข้าไม่ได้ยินเสียงคน ได้ยินแค่เสียงสุนัขเท่านั้น”

“ศิษย์พี่ใหญ่ ข้าไม่ได้เป็นสุนัข สุนัขที่ไหนจะหล่อเหลาถึงเพียงนี้” ภูหนงเทียะนเอ่ยแย้ง แต่สภาพของเขาตอนนี้ทำให้คำว่าหล่อเหลากลายเป็นเรื่อง

นำขบขัน

หลี่เหวินหรงไม่แน่แต่จะเงยหน้ามองศิษย์น้องของตัวเอง เขาสะกิดเท้าเพียงเล็กน้อยก่อนหันก่อนหนึ่งก็กระเด็นขึ้นไปบนหลังคา ศิษย์น้องตัวดีจึงพลุกหายไประตอตรงนั้น กุ๋หนิงเทียนเป็นศิษย์น้องที่ร่ำเรียนกับบิดาของเขามาเช่นเดียวกับเหยาซูลี่ ผู้คนที่นี้ต่างคุ้นเคยและเรียกขานกันว่าคุณหนูและคุณชาย ฝ่ายคุณชายนั่นแม้มีฝีมือยุทธ์เป็นเลิศ แต่ไม่อาจทิ้งนิสัยเจ้าสำราญ เขาทำให้หญิงสาวในวังเหวินเสวี่ยหลายคนหลงรักและผิดหวังเพราะไม่เคยจริงจังกับใคร ดูเหมือนไม่เป็นโล้เป็นพายแต่ก็สามารถใช้งานได้ดี

เพราะยังสามารถใช้ทำนู่นทำนี่และออกหน้าในบางเรื่องได้ หลี่เหวินหรงถึงยังไม่ได้ออกปากไล่ศิษย์น้องคนนี้กลับบ้านของเขาอย่างจริงจังเสียที ภายใต้นิสัยเจ้าสำราญยังมีฉากหลังเป็นถึงว่าที่ผู้นำตระกูลกุ๋ที่ยิ่งใหญ่ทางแดนเหนือ ตระกูลกุ๋อาจไม่ยิ่งใหญ่เท่ากับวังเหวินเสวี่ย แต่ก็มีอำนาจมากพอให้หลายต่อหลายคนเกรงใจพวกเขา ด้วยอำนาจทางการเงินจากการเป็นเจ้าของร้านแลกเงินขนาดใหญ่ที่มีสาขาไปทั่วทุกดินแดน ทั้งยังมีกองกำลังในฐานะสำนักคุ้มภัยที่เต็มไปด้วยยอดฝีมือ ลักวันหนึ่งคนชั่วเล่นและดูเหมือนไม่จริงจังอะไรอย่างกุ๋หนิงเทียนจะได้ครอบครองกิจการตระกูลกุ๋ทั้งหมด ดังนั้นในฐานะศิษย์พี่ใหญ่ เขาคาดหวังว่าคนที่เปรียบเสมือนน้องชายจะเติบโตขึ้นอีกสักนิด

“อย่ากังวล” นักพรตชงชานตอบราวกับลวงรู้สิ่งที่อยู่ภายใต้ใบหน้าอันเรียบเฉยของราชาปีศาจ “คุณชายกุ๋ในภายหน้าจะกลายเป็นผู้นำตระกูลกุ๋ และนำไปสู่ความรุ่งเรืองยิ่งกว่าที่เคยเป็น ท่านทำได้แค่คอยเฝ้าดูเขาก้าวข้ามอุปสรรคและบททดสอบไปให้ได้เท่านั้น”

“ข้าหวังว่าเขาจะเป็นผู้ใหญ่ได้ในเร็ววัน”

“เขาจะทำได้ดีกว่าที่ท่านคาดหวัง” ชายชรายิ้มพลงโหมกแสทางม้าไปมา “เรากลับเข้าไปข้างในกันเถิด จากนี้จะไม่มีการมาบงกชการสนทนาของเราอีก”

ชายสองวัยในชุดขาวเดินกลับเข้าไปด้านใน พวกเขายังมีอีกหลายเรื่อง

ที่ต้องสนทนากัน

ด้านนอกห้อง หลังจากที่กุ๋หนิงเทียนกลิ้งตัวหลบลงมา เขาก็ลุกขึ้นเดินกลับไปยังห้องพักของตัวเอง เขาเป็นคุณชายเจ้าสำราญที่เลื่องชื่อ จะให้อดทนอยู่ในสภาพมอซอเช่นนี้ได้อย่างไร ทันทีที่ถึงห้องพัก เหยาซูลี่ก็ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า ตอนแรกนางทำท่าจะพุ่งเข้ามาหาเขา ทว่าเมื่อเห็นสภาพเหมือนสุนัขที่ลงไปคลุกโคลนมา เสื้อผ้ามีรอยขาด แม้แต่ผมยังเต็มไปด้วยเศษดินและเศษใบไม้ คิษย์น้องเล็กก็ก้าวถอยหลังแสดงท่าที่รังเกียจ

“ท่านลงไปเล่นกับสุนัขที่ไหนมา สกปรกจริงๆ”

เหยาซูลี่ก้าวถอยหนีไปไกล ทำราวกับว่าคิษย์พี่รองเป็นตัวประหลาดน่ารังเกียจ นอกจากจะแสดงท่าที่ไม่น่าดูแล้ว ยังขึ้นนิ้วและออกปากสั่ง “ท่านรีบเข้าไปอาบน้ำแต่งตัวใหม่เลยนะ ข้าจะรอท่านอยู่ข้างนอก อย่าลืมว่าต้องรีบออกมา อย่าให้ข้ารอนานล่ะ”

พูดเสร็จก็สับัดหน้าเดินจากไปทันที กุ๋หนิงเทียนไม่ได้มีเวลาใส่ใจจนมาก เขาตรงเข้าไปชำระล้างร่างกายตัวเอง อาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียใหม่ เกือบสองเค่อจึงปรากฏตัวในรูปลักษณะคุณชายรุ่มงามที่คุ้นเคย ตอนที่เปิดประตูออกจากห้อง ก็พบว่าเหยาซูลี่มายืนเท้าเอวท่าทางหาเรื่องอยู่เบื้องหน้า

“ซักซำจริงๆ ท่านปล่อยให้ข้ารอตั้งนานได้อย่างไร”

ชายหนุ่มไม่สนใจคิษย์น้องเล็ก เขาเบี่ยงตัวออกจากห้อง ช่วงขาที่ยาวกว่าก้าวไม่เร็วไม่ช้า แต่คนที่เดินตามต้องเร่งฝีเท้าอีกนิด ใบหน้าที่บูดบึ้งอยู่แล้วยิ่งแสดงอาการหนักขึ้นกว่าเดิม กระโดดมาขวางหน้าคิษย์พี่รองของตน ไม่ยอมให้ไปไหน จะหลบซ้ายหลบขวานางก็ตามติดจนอ่อนใจ สุดท้ายเขาจำต้องหยุดเพื่อสนทนากับนาง

“ว่ามา มีเรื่องอะไร”

“ท่านไปแอบฟังคิษย์พี่ใหญ่กับนักพรตชงชานมาไม่ใช่หรือ ได้ยินหรือไม่ว่าพวกเขาคุยอะไรกัน”

พอได้ยินเรื่องที่นางอยากรู้เขาก็ระบายลมหายใจออกมา มองไปหน้า
นารักจิ้มลิ้มแล้วบังเกิดความเวทนาขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ เรื่องที่นางชื่นชอบ
ศิษย์พี่ใหญ่ใครต่อใครต่างก็รู้ดี นางวาดความหวังจะได้เป็นนายหญิงของที่นี่
ตั้งแต่อายุสิบสาม เรื่องที่ศิษย์พี่ใหญ่แต่งภรรยาเข้าวังเหวินเสวี่ย คนที่รับไม่
ได้มากที่สุดก็คือนาง เหยาซูลี้มั่นใจในความงามของตนเอง มั่นใจในความ
สามารถและชาติกำเนิด นางคือธิดาคนเล็กของผู้นำพรรคเหยาแห่งภูเขาตะวันตก
ตก เป็นเหมือนองค์หญิงของตระกูลเหยาที่ใครต่อใครต่างก็คอยตามใจ

พรรคเหยาเป็นหนึ่งในสิบพรรคใหญ่ที่แข็งแกร่ง พี่ชายคนโตของนาง
เป็นยอดอัจฉริยะ บิดาของนางเป็นยอดยุทธ์ เพราะหลงรักศิษย์พี่ใหญ่ตั้งแต่
แรกพบในวัยเยาว์ นางปฏิเสธที่จะเป็นองค์หญิงบนหอคอย ใช้เส้นสายมากมาย
และอาศัยความสัมพันธ์สนมระหว่างบิดาของตนกับอดีตนายท่านของวังเหวิน-
เสวี่ยเข้ามาเป็นศิษย์น้องของหลี่เหวินหรง แต่ทุกอย่างก็พังทลายลงเพราะการ
ลู่ขอบุตรสาวตระกูลเย่จากแคว้นฉิน ได้ข่าวอยู่บ้างว่าเมื่อเช้านางเดินทางไปพบ
พี่สะใภ้ที่เพิ่งฟื้นไข้ถึงห้องพัก แต่จากท่าทางไม่สบายใจในตอนนั้น เขาคาดเดา
ว่าข่าวลือเรื่องความงามของพี่สะใภ้อาจเป็นจริง และนางได้พบความพ่ายแพ้
เล็กๆ ของตัวเองแล้ว

“พวกเขาปิดห้องหนังสือ ข้าไม่ได้ยินอะไร”

“ข้าไม่เชื่อ” นางทำหน้าที่เหมือนเขาเป็นโจรร้ายที่โกหกว่าตัวเองไม่ได้ไป
ปล้นใคร “ท่านมันพวกหูผึ่งจุกมด ไม่ว่าอะไรท่านก็รู้เสมอ ดังนั้นต่อให้พวก
เขาปิดประตูหน้าต่างท่านก็ต้องรู้จนได้นั่นแหละ”

“ถึงคนอื่นจะบอกว่าข้ามีหูของผี จมูกของมด แต่ไม่ได้หมายถึงข้ามีมัน
อยู่จริงๆ เสียหน่อย อีกอย่าง... เจ้าคิดว่าคนอย่างศิษย์พี่ใหญ่จะยอมให้ข้ารู้
อะไรได้ง่ายถึงขนาดนั้นเลยหรือ” เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงเหนียวหนำ
“เอะละ แต่เพื่อไม่ให้เจ้าผิดหวังมากเกินไป ข้ารู้แล้วว่าท่านนักพรตมาเพื่อแสดง
ความยินดีกับงานมงคลของศิษย์พี่ใหญ่”

“แค่นี้! ท่านโดนศิษย์พี่ใหญ่เล่นงานจนกลายเป็นขอทานเพราะ

รู้เรื่องแค่นี้เองหรือ”

“จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่เจ้าเถอะ แต่ถ้าลองท่านนักพรตมาแสดง ความยินดีเช่นนี้ พี่สะใภ้ก็คงถือว่ามิดวงเนื้อคู่กับศิษย์พี่ใหญ่แน่นอน เพราะ หากไม่ใช่ ท่านนักพรตคงคัดค้านไปแล้ว” คุณชายกู่ฟังพอใจที่จะแสดงให้ศิษย์ น้องของตัวเองได้เห็นความจริงที่เกิดขึ้น

“สตรีไร้ยางอาย ที่เอาแต่วิ่งตามบุรุษ แล้วก็กลั่นแกล้งน้องสาว ตัวเอง จะถือว่าคู่ควรได้อย่างไร”

สิ้นคำนั้นกู่หนึ่งเทียนก็หัวเราะออกมา “ทำไมนางจะทำได้ ชายคนนั้น คือคู่หมั้นของนาง ใครต่อใครต่างก็รู้อยู่ทั้งนั้น กลับเป็นน้องสาวของนางมากกว่า ที่ทำไมถึงเอาตัวเองเข้าไปวุ่นวายกับคู่หมั้นของพี่สาว อีกอย่าง... คนอย่างเจ้า ไม่ควรว่าใครเรื่องเอาแต่วิ่งตามบุรุษหรอกนะ”

“ข้าเป็นศิษย์น้องของท่านนะ ทำไมถึงเข้าข้างนางมากกว่าข้า” เหยาซูลี ทั้งดีทั้งทุบศิษย์พี่รองของนาง “สตรีแบบนั้นมีดีอะไร ยิ่งไงศิษย์พี่ใหญ่ก็ไม่ได้ รักนาง เขาไม่มีวันสนใจนางหรอก ดวงเนื้อคู่แล้วอย่างไร ดงามแล้วอย่างไร เดี่ยวศิษย์พี่ใหญ่ก็ต้องทอดทิ้งนางแน่นอน”

ที่สุดแล้วกู่หนึ่งเทียนต้องใช้แรงมหาศาลหยุดมือของเหยาซูลีจากการ ทุบตี เพราะเอ็นดูนางมากถึงไม่อยากให้นางหลอกตัวเอง “เจ้าคิดว่าศิษย์พี่ใหญ่ ไม่ให้ความสำคัญแก่นางจริงๆ นะหรือ เจ้าเห็นสาวใช้สองคนที่ศิษย์พี่ใหญ่ มอบให้พี่สะใภ้หรือไม่ ท่านปู่ของพวกนางคืออดีตคนสนิทของท่านอาจารย์ พวกนางจะนับว่าเป็นบุตรสาวของคนชั้นสูงก็ได้ ฝีมือวรยุทธ์ไม่ธรรมดา คิด ว่าทำไมศิษย์พี่ใหญ่ถึงมอบพวกนางให้พี่สะใภ้ ถ้าเขาไม่ได้ให้ความสำคัญแก่นาง”

“ไม่จริงหรอก” นางตะโกนแล้วก็เริ่มทุบตีเขาอีกครั้ง

เมื่อเห็นความพยายามนั้นเปล่าประโยชน์ กู่หนึ่งเทียนจึงเดินหนีหายไป ในที่สุด เหยาซูลีกระต๊อบเข้ากับพื้นเหมือนเด็กๆ ยามที่ถูกขัดใจ ดวงตาของ นางแดงก่ำ มองแผ่นหลังของศิษย์พี่รองที่ลับหายไป นึกถึงคำพูดของเขา

ใบหน้าซึ่งงดงามของหญิงสาวที่ได้พบในวันนี้ หัวใจก็เต็มไปด้วยความอึดอัด ร้อนรน

หลังจากพักฟื้นอีกสองวันร่างกายของเย่เยี่ยเซียงก็หายเป็นปกติ

ใบหน้าขาวซีดบัดนี้มีเลือดฝาด แม้ไม่ได้ทาเครื่องประทีนโฉม ความงามของนางก็ยิ่งเปล่งประกายราวกับแสงตะวันในยามเช้า เสียวฉีกับเสียวไฉช่วยนายหญิงของพวกนางแต่งตัว เสื้อผ้าทั้งหมดล้วนเป็นของที่นายท่านสั่งให้ช่างฝีมือรับเร่งตัดสำหรับภรรยาของเขา ส่วนมากมักเป็นเสื้อผ้าสีแดงและสีม่วง พอประทีนโฉมและทำผมเสร็จนางก็ออกจากห้องไปเดินรับแสงแดดและสูดอากาศบริสุทธิ์เป็นครั้งแรกหลังจากที่เดินทางมาถึงวังเหวินเสวี่ย

เย่เยี่ยเซียงพบว่าทุกสิ่งล้วนดูแปลกตา ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของอาคาร ที่มีส่วนประกอบหลักเป็นหิน ไม่ใช่ไม้เหมือนดินแดนในพื้นที่ราบ รวมถึงดอกไม้และพืชพรรณล้วนเป็นสิ่งแปลกตาที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน นางเดาว่าคงเป็นพรรณไม้ที่ทนต่ออากาศหนาวได้ดีเพราะอากาศที่ยืนอยู่ตลอดเวลา แม้จะเป็นช่วงเวลาที่มืดดล่องกระทบโดยตรง อากาศก็ยิ่งเย็นอยู่ดี เสื้อผ้าที่นางสวมจึงมีเนื้อผ้าค่อนข้างหนา ทว่าการตัดเย็บเข้ารูปจึงทำให้รูปร่างดูไม่อ้วนเทอะทะ

“ข้าสามารถไปได้ไกลแค่ไหน มีส่วนใดที่เป็นเขตหวงห้ามหรือไม่” ขณะที่เดินเล่นไปเรื่อยเปื่อย หญิงสาวพบว่าตัวเองกำลังจะก้าวพ้นเขตเรือนของตน เข้าสู่พื้นที่แห่งใหม่ จึงชะงักฝีเท้าแล้วเอ่ยถามสาวใช้ทั้งสองคนเสียก่อน

เสียวฉีเอ่ยตอบหลังจากนึกเพียงครู่หนึ่ง “ด้วยฐานะของนายหญิง ท่านเป็นภรรยาของนายท่าน มีอำนาจเป็นอันดับสองของวังเหวินเสวี่ย และไม่มีคำสั่งห้ามจากนายท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ บ่าวคิดว่านายหญิงสามารถไปที่ใดก็ได้ที่ท่านต้องการเจ้าค่ะ”

หลังจากที่ได้ฟังก็อดคิดไม่ได้ว่าสามีของนางนับว่าใจกว้างมาก เดิมทีคิดว่าเขาจะขังให้นางอยู่แต่ภายในเรือนพักของตัวเอง เมื่อได้รับอนุญาตนาง

จึงก้าวออกไปด้านนอก ทันใดนั้นก็พบว่าตัวเองตกอยู่ในสายตาของผู้คนที่อยู่ด้านนอก เนื่องจากหลายวันมานี้นางอยู่แต่ในห้องนอน นอกจากเสียวชิเสียโฉ และทำนมหอมที่แะมาดูอาการเป็นประจำ ก็มีเพียงเหยาซูลี่ที่แะมาหาในวันแรกที่ฟื้นและหลีกหนีหวินหรงที่เข้ามาดูครู่หนึ่งก็จากไป

ดังนั้นอาจนับว่าเป็นครั้งแรกที่นางได้พบคนอื่นในวังเหวินเสวีย ในบรรดาคนเหล่านั้นมีทั้งที่ดูเหมือนบ่าวรับใช้ทั้งชายหญิง และบางส่วนก็เหมือนชาวยุทธ์ แม้พวกเขาไม่พกอาวุธเช่นดาบหรือกระบี่ แต่ท่าทางบอกชัดว่ามีฝีมือ คนเหล่านั้นหยุดสิ่งที่ตัวเองกำลังทำแล้วมองมาด้วยท่าทางแปลกใจ เย่เยี่ยเสียงไม่ได้สนใจ นางชินชากับสายตาผู้คน ไม่ว่าจะเป็นด้วยความชื่นชมหรือเกลียดชัง นางล้วนได้รับมาแล้วทั้งสิ้น ดังนั้นจึงไม่ได้แสดงอาการประหม่าออกมา แผ่นหลังของนางยึดตรง ไบหน้าไม่เซ็ดตั้ง แต่ก็ไม่ได้ก้มลง เพียงมองตรงไปข้างหน้า ไม่ยิ้มและไม่บึ้งตึง นี่คือนิสัยที่นางเรียนรู้มาจากในวังหลวงตั้งแต่เด็ก เพื่อให้ตัวเองเป็นผู้ที่เหมาะสมกับตำแหน่งพระชายาองค์รัชทายาทและกลายเป็นว่าที่ฮ่องเฮาในอนาคตที่สง่างาม

เสียวฉีกับเสียวโฉที่ยิ้มแย้มติดตามอยู่ด้านหลังมองท่าที่สง่างามและแผ่นหลังเหยียดตรงของนายหญิงด้วยความภาคภูมิใจ ไม่ว่าจะเป็นข่าวลือด้านนอกจะกล่าวหานางอย่างไร แต่นางสองพี่น้องถูกสอนให้มองผู้คนที่ปัจจุบัน และเท่าที่อยู่ด้วยกันมาหลายวันก็ยังไม่เห็นด้านที่เลวร้ายของนายหญิง นอกจากไบหน้าที่ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ ซึ่งดูไปดูมาก็เหมาะสมกับนายท่านที่ไม่ค่อยยิ้มเช่นกัน

ทุกเส้นทางที่นางก้าวเดินไปล้วนตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนเสมอ ทว่านางไม่ได้สนใจผู้คนเหล่านั้น เพียงแค่เดินไปเรื่อยๆ อย่างไร้จุดหมาย มองทิศทางที่เปลี่ยนไปตลอดสองข้างทาง แม้ที่นี่ไม่ได้เป็นวังหลวง แต่ด้วยฐานะของราชินีอาจ ฤทธิศาสตร์ของเขาก็น่าเกรงขามกับวังหลวงขนาดย่อมแห่งหนึ่ง

“ถ้ายังไม่รู้ว่าจะไปที่ไหนดี นายหญิงไม่ลองไปหานายท่านละเจ้าคะ” เสียวโฉยิ้มกว้าง เอ่ยแนะนำเจ้านายที่ทำทางจะไร้จุดหมายปลายทาง

เย่เยี่ยเซียงหยุดคิด “จะไม่เป็นการรบกวนหรือ เวลานี้นายท่านจะทำสิ่งใดอยู่”

“ปกติจะอยู่ที่ลานฝึกซ้อมเจ้าคะ” คนแนะนำมองไปอีกด้าน ฝั่งนั้นมีประตูและกำแพงกันเอาไว้ คล้ายแบ่งเขตที่อยู่อาศัยและสถานที่ใช้งานออกจากกัน “ถ้าแวะไปตอนนี้คงทันชมการฝึกซ้อมเล็กน้อย จากนั้นห้องครัวคงเตรียมอาหารเช้าเสร็จพอดี”

คนช่างพูดแนะนำ ปลอ่ยให้นายหญิงมีเวลาจิตลึกลับพัก ก่อนจะพยักหน้านางอยู่ในสถานที่ที่ยังไม่รู้เหนือรู้ใต้ ไปดูการฝึกซ้อมก็ถือว่าเปิดหูเปิดตา จากนั้นค่อยถามเขาถึงขอบเขตหน้าที่ของนาง สิ่งที่ได้ ทำไม่ได้ ในฐานะนายหญิงของวังเหวินสวี่มีอำนาจมากเพียงใด โดยเฉพาะการรับมือกับศิษย์น้องอย่างเหยาซูลีที่ดูท่าทางคงไม่ปลอ่ยให้นางมีความสงบสุขในชีวิตได้อย่างง่ายดายนัก

“นำทางสิ”

หลังจากได้รับอนุญาต สองพี่น้องก็เดินนำเข้าไปยังลานฝึกซ้อมซึ่งอยู่ด้านหลังประตูใหญ่ ทันทีที่ก้าวพ้นออกมา สิ่งปรากฏอยู่ตรงหน้าคือลานกว้างที่มีทางเดินตรงและยาวทอดไปเบื้องหน้า ยิ่งเดินตรงไปก็จะได้ยินเสียงกระทบของเหล็กและการต่อสู้ดังขึ้นเรื่อยๆ กลิ่นอายของแดดในยามเช้าผสมกับกลิ่นอายบุรุษชอบอวล

แม้อากาศจะค่อนข้างเย็น แต่บุรุษจำนวนมากที่อยู่ในลานดินยังมีเหงื่อออก ตอนแรกชายร่างใหญ่สองคนที่เฝ้าประตูจะไม่อนุญาตให้นางเข้ามาด้านใน ทว่าหลังจากเลี้ยวอธิบายบางอย่างพวกเขาจึงยอมเปิดทางแต่โดยดี เย่เยี่ยเซียงก้าวเข้าไปภายในลานฝึกซ้อม นางพยายามไม่รบกวนคนที่กำลังซ้อมที่จริงนางเคยเห็นการฝึกซ้อมต่อสู้มาบ้าง แต่เป็นการมองจากสถานที่ไกลๆ ชีวิตส่วนใหญ่ของนางอยู่ภายในวังหลัง ฝึกฝนการวางตัว เรียนเกี่ยวกับการปกครองฝ่ายในและกฎระเบียบของวังหลวง

หญิงสาวไม่เคยเบื่อเลย แม้บางครั้งจะอยากออกไปเที่ยวข้างนอกบ้างก็ตาม แต่วันนี้ ในสถานที่ที่ที่สวยงามของวังเหวินสวี่ แคได้เห็นการฝึกซ้อม

ต่อสู้อย่างจริงจัง ก็ทำให้นางค้นพบว่ามีเรื่องน่าตื่นตาตื่นใจมากมายรออยู่นอกกำแพงวังหลวง มิน่า... น้องสาวถึงชอบหนีออกไปข้างนอก เทียวเตร่อยู่เป็นเวลานาน บางทีนางคงได้พบอะไรที่น่าแปลกใจมากมาย และนั่นทำให้นางไม่กลายเป็นสตรีที่น่าเบื่อ สตรีที่ทำให้องค์รัชทายาทสนใจ

รอยยิ้มกลับปรากฏบนริมฝีปากนางไม่อาจบ่งบอกอารมณ์ได้อย่างชัดเจน พริบตาเดียวก็เลือนหายไป นางเดินตรงไปข้างหน้า มองเห็นศาลาขนาดเล็กและเก้าอี้รับรองซึ่งคงมีไว้สำหรับพักเหนื่อย หรือเพื่อให้ผู้บัญชาการนั่งดูยุทธวิธีการรบ หญิงสาวเดินไปนั่งลงตรงนั้น มองความวุ่นวายบนลานฝึกซ้อมที่น่าตื่นตาตื่นใจ

พวกเขาฝึกซ้อมกันด้วยกระบองเหล็กด้ามยาว ทุกครั้งที่กระทบพื้นจะส่งเสียงดังมาก น้ำหนักของกระบองเหล็กไม่ใช่สิ่งที่นางสามารถประเมินได้ รู้แต่ว่าอย่างน้อยต้องหนักเท่ากับน้ำหนักตัวของนางหรือมากกว่า แต่คนพวกนั้นยังสามารถถือได้ด้วยมือข้างเดียว แล้ววัดแกว่งราวกับเป็นของเล่น บางคนโยนขึ้นไปด้านบนแล้วรับด้วยมือเปล่าอย่างชำนาญ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นความแข็งแรงของผู้คนในวังเหวินสวี่ คนเหล่านี้มีพลังกำลังมากกว่าคนพื้นราบมาก

ในช่วงซูลมุนวุ่นวายนางสามารถมองหาสามีได้อย่างรวดเร็ว เส้นผมสีขาวราวกับเส้นไหมนั้นโดดเด่นท่ามกลางชายหนุ่มมากมาย เสื้อผ้าสีขาวสะอาดพลีไหว่ทุกครั้งที่ยับร่างกาย ท่วงท่าราวกับเต้นรำ โยนกระบองเหล็กจากมือหนึ่งไปอีกมือหนึ่ง เขาบิดข้อมือครั้งหนึ่งกระบองเหล็กก็หมุนเหมือนวงล้อ ก่อนยึดไปด้านหน้า กระแทกกลับมาด้านหลัง กว่าจะรู้ตัวเย่เย่เซียงก็ไม่ว่าจะสายตาจากภาพตรงหน้าได้

ทหารนายหนึ่งล้มลงกับพื้นหลังจากถูกกระแทก เขายกมือห้ามสหายของตัวเอง หันซ้ายหันขวามองหากระบองเหล็กที่หลุดออกจากมือ ทว่าสายตากลับไปเห็นร่างอันงดงามในชุดสีม่วงเข้มที่ศาลา มือที่เอื้อมไปคว้ากระบองเหล็กพลาดเป้า สายตาเลื่อนลอยจนคู่ต่อสู้ต้องหันไปมองตาม จากนั้นก็คล้ายโรคติดต่อ ในเวลาไม่กี่นาที คนแทบทั้งลานฝึกซ้อมได้หยุดมือลงทันที

ชายหนุ่มเหล่านั้นมีตั้งแต่เด็กหนุ่มอายุสิบหกไปจนถึงผู้ใหญ่วัยสี่สิบกว่าครึ่งแต่งงานแล้ว ที่เหลือเป็นชายที่ยังไม่ได้แต่งงาน แต่ก็เคยพบหรือสนิทสนมกับสตรีมาก่อน ทว่าบรรดาชายเหล่านั้นไม่สามารถอธิบายภาพของหญิงสาวที่นั่นอยู่ในศาลาได้

เดิมทีสำหรับผู้คนในวังเหวินเสวีย เหยาซูลี้นับว่าเป็นยอดหญิงงาม เป็นคุณหนูที่ใครต่อใครต่างก็เอาใจ แต่พริบตาเดียวที่ได้เห็นหญิงสาวในชุดสีม่วง พวกเขพบว่าที่ผ่านมานั้นไม่สามารถเปรียบเทียบได้ ความงามชนิดนี้ไม่ใช่ความงามน่าเอ็นดูอย่างคุณหนูเหยา และมีไข่มุกไข่มุกอย่างยอดหญิงคณิกา ทว่าเป็นความงามอันสูงส่ง สง่า และยากที่จะแตะต้อง ในบรรดาพวกเขามีบางคนฉลาดรู้ หญิงสาวทั้งดงามขนาดนี้ คนที่สามารถปรากฏตัวในลานฝึกซ้อมได้ จะเป็นใครอื่นอีกนอกจากนายหญิงของเจ้าวังเหวินเสวียที่เล่าลือกันว่างามหนักหนา

ดังนั้นบางคนจึงพยายามละลายตากลับไปให้ความสนใจแก่การฝึกซ้อม ทว่าหลายคนไม่สามารถห้ามตัวเองได้ หรือไม่ก็โง่เงาเกินกว่าจะสงสัยว่าหญิงงามผู้นี้คือใคร ชั่วพริบตาเดียวความเยียบก็กระจัดไปทั่วลานฝึกซ้อม ตรงกลางลานฝึกซ้อมรับรู้ถึงความผิดปกติ คู่ฝึกซ้อมของราชาปีศาจเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง เส้นผมสีดำยาวถูกมัดรวบเอาไว้ด้านหลัง แวตาศาญฉลาด แม้หน้าตาของเขาจะเหมือนขุนนางหรือนักปราชญ์ แต่ชายหนุ่มคนนั้นก็มึนงงสูงใหญ่และเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ เขาคือคนที่มองเห็นความเปลี่ยนแปลงรอบข้างก่อน ราชาปีศาจที่เห็นว่าคู่ซ้อมแสดงท่าที่แปลกไปจึงหันมองตาม พริบตาที่มองเห็นสาเหตุเขาก็หยุดชะงัก กระบองเหล็กที่กำลังกวัดแกว่งอยู่กลางอากาศหลุดมือลงกระแทกพื้น ก่อให้เกิดหลุมขนาดเล็กบนลานดิน

“นายท่าน” ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงข้ามกับราชาปีศาจคล้ายเรียกเตือนสติคนที่ยืนนิ่งหลังจากทำอาวุธตกพื้นจึงรู้ตัว

หัตถ์เหวินทรงเดินแหวกฝูงชนตรงไปยังที่นั่งในศาลา หญิงสาวผู้งดงามคนนั้นลุกขึ้นยืน ก้มศีรษะลงเล็กน้อยเพื่อทำความเคารพเขา ชายหนุ่มหยุดยืน

ห่างออกไปเล็กน้อย ระยะห่างนี้เพียงพอได้ยืนบทสนทนาของกันและกัน
เท่านั้น หญิงสาวเองก็ไม่ได้ว่าอะไรที่เขาแสดงท่าทางห่างเหินออกไป

“ทำไมมาถึงที่นี่”

“ข้าออกมาเดินเล่นเจ้าคะ ได้ยินว่าท่านอยู่ที่นี่ก็เลยอยากมาพบ หรือว่า
ข้าไม่สามารถมาที่นี่ได้เจ้าคะ”

“ไม่ใช่ว่าไม่ได้ แต่... ที่นี่มีแต่บรูซ” เขานิ่งไปครู่หนึ่ง ดวงตาสีแดงของ
เขาเหลือบมองนาง ก่อนจะเลม่งไปทางอื่น “ครึ่งหน้าเจ้าควรแจ่มช้ำก่อนหาก
จะมาที่นี่”

“เจ้าคะ” นางรับคำ หญิงสาวมองบรรดาชายหนุ่มที่อยู่ด้านหลังเล็กน้อย
“ข้าจะไปรอท่านที่โต๊ะอาหาร เชิญซ่อมกันต่อเถิดเจ้าคะ”

แม้ไม่มีใครพูดอะไร แต่นางก็รู้ว่าการปรากฏตัวของนางทำให้การฝึก
ซ้อมหยุดชะงักลง ดังนั้นเพื่อให้ตัวเองกลายเป็นอุปสรรคต่อการฝึกของพวกเขา
เขาเลยขอตัวกลับ บางทีนางอาจทำให้ราชาปีศาจไม่พอใจ ดูจากระยะห่างที่เขา
เว้นเอาไว้ และการที่เขาไม่ยอมมองหน้านางตรงๆ เลยสักครั้ง เอาเถอะ... ไม่ใช่
ว่าจะสามารถคุ้นเคยหรือยอมรับสตรีที่เพิ่งเจอกันไม่กี่วันได้ง่ายดายถึงเพียง
นั้น นอกจากนี้นางยังก่อเรื่องตั้งแต่มาถึงวันแรก หากจะทำให้เขารู้สึกไม่พอใจ
บ้างก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

เย่เย่เย่เย่ก็มึนศีรษะเล็กน้อยแล้วกล่าวลา ร่างที่งดงามในชุดสีม่วงเดิน
จากไป แผ่นหลังตั้งตรง ท่วงท่าที่ดูเยื้องช้ำและสง่างาม ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถ
หยุดสายตาจากการจับจ้องนางได้ แม้ยามที่หลีกหนีหวนหลังหันกลับมาทวาร
ในลานฝึกซ้อมนั้น สายตาของพวกเขาที่เฝ้าแต่มองหญิงสาวที่เดินออกไป
ดวงตาสีแดงสดทอประกายกล้า กระทั่งเท้าหนึ่งครั้งจนพื้นยุบ เสียงดังสะท้อน
ไปทั่วลานฝึก คนเหล่านั้นสะดุ้งทั้งร่าง ชนลุกชัน ก่อนจะได้ยินเสียงแผด
ดังสนั่น

“กลับไปฝึกเพิ่มอีกหนึ่งชั่วโมง”

หลายคนอยากรำไให้ แต่พวกเขาไม่กล้า นี่ใกล้เวลาอาหารเช้าแล้ว จาก

ที่ควรได้พักในอีกหนึ่งเค่อ ทำไม่ถึงกลายเป็นหนึ่งช่วยามไปได้ ความผิดของพวกเขาคืออะไร บางคนคิดว่าพวกเขาละเลยการฝึก แต่บางคนรู้ลึกกว่านั้น ตัวอย่างเช่นชายหนุ่มที่เป็นคู่ซอมของราชาปีศาจ

เสนาธิการหนุ่มผู้ชาญฉลาดเดินเข้ามาใกล้เจ้านายของตัวเอง ทว่าเดินได้ระยะหนึ่งหล่เหวินหรงก็ยกมือห้ามหยุดเขาเอาไว้

“จากตรงนั้นเจ้าได้กลิ่นเหม็นหรือไม่”

คนฟังแปลกใจ เขาค่อยๆเข้าใจในคำถาม “กลิ่นเหม็นอะไรนายท่าน”

“กลิ่นเหม็นกลิ่นทรายจากตัวข้า”

“ไม่ ข้าไม่ได้กลิ่นอะไรจากท่าน เกิดอะไรขึ้นนายท่าน”

ราชาปีศาจพ่นลมหายใจแล้วส่ายหน้า “ไม่มีอะไร” ทว่าชายหนุ่มข้างกายยังได้ยินเสียงพึมพำ “เช่นนั้นนางก็คงไม่ได้กลิ่นเหมือนกัน ข้าควรจะทำน้ำสักรอบก่อนไปพบนางดีหรือไม่”

ห้า ต่อต้านจากภายใน

ในขณะที่ผู้คนในวังเหวินเสวียกำลังจะเริ่มรับประทานอาหารเช้าของพวกเขา ผู้คนในอีกดินแดนหนึ่งก็กำลังเริ่มต้นวันใหม่เช่นเดียวกัน ในจวนตระกูลเย่ที่เงียบสงบ บรรยาการค่อนข้างเงียบเหงา แม้จะผ่านไปร่วมเดือนแล้วที่เย่เยี่ยเซียงเดินทางขึ้นเกี้ยวเพื่อไปเป็นนายหญิงให้แก่ประมุขแห่งวังเหวินเสวีย ผู้คนจำนวนมาก รวมถึงบ่าวรับใช้ภายในจวนต่างรู้ดีว่าหนทางที่อยู่ข้างหน้าอาจไม่ใช่ความสะดวกสบาย แต่เป็นขวากหนามและความทุกข์ทรมานจากการเป็นเครื่องสังเวย

ราชาปีศาจผู้นั้นจะทำอย่างไรกับเจ้าสาวของเขาก็สุดรู้ คนภายนอกอาจจะลืมการเสียสละของคุณหนูใหญ่ตระกูลเย่ในเวลาไม่นาน แต่บ่าวรับใช้ภายในจวนไม่ได้คิดแบบนั้น พวกเขาเห็นคุณหนูใหญ่มาตั้งแต่ยังเด็ก แม้ภายหลังนางจะใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในวังหลวง พวกเขารับรู้ถึงสิ่งที่นางเป็น และความทุกข์ที่นางต้องเผชิญจากคนในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่หม่มฝิง แม่หม่มชราที่เลื่องลือไกลถึงคุณหนูใหญ่มากที่สุด ตลอดเวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านมา นางมักนั่งอยู่ในห้องส่วนตัวและสวดมนต์หน้ารูปสลักพระโพธิสัตว์ ทุกคนในจวนรู้ว่าแม่หม่มชรา กำลังสวดมนต์เพื่ออวยพรให้คุณหนูใหญ่ได้พบกับโชคชะตาที่ดี

หลังจากตื่นนอนตอนเช้า นางใช้เวลาครึ่งชั่วโมงเพื่อสวดมนต์ หลังจากนั้นจึงทำหน้าที่ดูแลจัดการอาหารเช้าสำหรับเจ้านาย อันประกอบด้วยนายท่าน ฮูหยิน คุณชายใหญ่ และคุณหนูเล็ก

แม่นมผิงเคยเป็นคนที่ใส่ใจงานของนางอย่างมาก นายหึงของจวนเคยได้รับการดูแลอย่างดีเมื่อนางแต่งงานเข้ามาเป็นสะใภ้ของตระกูลเย่ สำหรับความรู้สึกแล้วแม่นมผิงเป็นเหมือนญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง แม่นมชราเลี้ยงดูได้ทำเย่มาตั้งแต่เขายังเด็ก และเลี้ยงดูบุตรชายบุตรสาวของตระกูลเย่มาทุกคน

หลังจากมือเข้าผ่านไประยะหนึ่ง นายหึงของจวนก็เรียกตัวแม่นมผิงเอาไว้เพื่อคุยเป็นการส่วนตัวในเรื่องพักส่วนตัวของนาง หึงชราเย็นอยู่ตรงนั้นเงียบๆ กระทั่งอีกฝ่ายต้องลุกขึ้นมาจับมือจูงไปนั่งที่เตียงอย่างไม่ถือตัว

“แม่นมผิง ขำรู้ว่าท่านเสียใจ แต่เวลาผ่านมามาตั้งหนึ่งเดือนแล้ว ข้าอยากให้ท่านกลับมาเป็นปกติเสียที การที่ท่านเอาแต่โศกเศร้ามันไม่ดีต่อสุขภาพ” แม้จะพูดออกไปด้วยความห่วงใย ทว่าสิ่งที่ได้รับกลับมาเป็นรอยยิ้มบิดเบี้ยวจากหึงชรา

ดวงตาหม่นแสงมองนายหึงของนาง “น่าแปลกใจจริงๆ ที่คนพูดให้บ่าวละจากความโศกเศร้ากลับเป็นมารดาของคุณหนูใหญ่ ไม่ใช่ตั้งหนึ่งเดือนแต่เป็นเวลาเพียงหนึ่งเดือนที่คุณหนูใหญ่จากไป พวกท่านสี่คนสามารถกลับมาใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้แล้ว”

คนฟังรู้สึกว่าคุณกล่าวหานี้ไม่ถูกต้อง “ไม่ใช่ข้าข้าไม่เสียใจ แม่นมผิง ข้าเป็นมารดาของนางนะ ลูกสาวแต่งงานไปย่อมต้องรู้สึกใจหายอยู่บ้าง แต่ต่อให้คิดถึงนางแค่ไหน พวกเราก็ไม่สามารถทำอะไรได้”

“แค่ใจหายอยู่บ้าง!” หึงชราลุกขึ้นยืน ดวงตาของนางแดงก่ำ ขณะที่มองสตรีตรงหน้าก็เต็มไปด้วยความรู้สึกดูแคลน “คนที่คุณหนูใหญ่แต่งงานด้วยคือราชาปีศาจ ประมุขของวังเหวินเสวียที่โหดเหี้ยมที่สุด คุณหนูใหญ่เสียสละส่งตัวเองไปแทนคุณหนูเล็ก ต้องเผชิญชะตากรรมโหดร้ายแค่ไหนบ้าง

แต่ท่าน... สุทธิณ ท่านเป็นมารดาของนางกลับพูดแล้วว่าใจหาย”

“แม่นมผิง...” นางพูดไม่ออก อยากจะเอ่ยคัดค้านขึ้นมาบ้าง “เยี่ยเซียง เป็นพี่สาว ที่ผ่านมานางทำร้ายจิตใจของน้องสาวมาตลอด การที่นางยินยอมไปแต่งงานก็เพราะคนที่องค์กรชทายาทรักใคร่คือหลิงเออร์ หากนางยังตั้งต้นที่จะแต่งงานกับองค์กรชทายาทแล้วให้หลิงเออร์แต่งงานกับราชาปีศาจ สุดท้ายแล้วจะไม่มีใครมีความสุขเลย”

แม่นมผิงหัวเราะ มือเหี่ยวบนสันเทา “ความสุขของท่าน สุขของคุณหนูเล็ก แต่ไม่มีใครคิดถึงความสุขของคุณหนูใหญ่เลย สุทธิณ... ตอนที่คุณหนูใหญ่อยู่ว่าง พวกท่านก็เอาแต่ทำร้ายนางตลอดเวลา ถึงเวลานี้นางจากไปแล้วพวกท่านก็ยังคงคิดไม่ได้” หญิงชราส่ายหน้า แหวตาของนางลั่นหวังเต็มที “หากพวกท่านไม่พอใจ จะส่งบ่าวไปที่วัดก็ได้ บ่าวจะได้มีเวลาสวดมนต์ให้คุณหนูใหญ่มากขึ้น บ่าวขอตัวเจ้าค่ะ”

ฟางหลี่หลิวไม่มีถ้อยคำที่จะเอ่ยถึงแม่นมผิง สำหรับนางแล้วหญิงชราคนนี้ถือเป็นญาติผู้ใหญ่ ผู้ให้การช่วยเหลือและเมตตานางมาโดยตลอด ดังนั้นนางไม่สามารถต่อว่าแม่นมผิงได้ ในขณะเดียวกัน นางก็ไม่อยากจะยอมรับว่าตัวเองคิดผิดเรื่องของบุตรสาวคนโต

บ่าวชราเปิดประตูห้องออก กลับพบว่าด้านนอกมีหญิงสาวผู้หนึ่งยืนอยู่ใบหน้านำรัก ดวงตาเศร้าหมองแดงก่ำ ดูเหมือนนางจะยืนอยู่ด้านนอกมาพักแล้ว อาจนานพอให้ได้ยินการสนทนาทั้งหมด แม่นมชราก็มืดศีรษะให้นางและกำลังจะเดินจากไป ทว่าเด็กสาวจับมืออันเหี่ยวบนเอาไว้ ริมฝีปากสีราวกลีบดอกบัวสั่น

“ถ้าเป็นข้าที่จากไปท่านจะเสียใจเท่านี้หรือไม่ ในหัวใจของท่าน พี่สาวเป็นคนที่ข้าไม่สามารถเทียบได้ใช่หรือไม่ แม่นมผิง... ท่านเองก็เลี้ยงข้ามาเหมือนกัน พวกเราสามพี่น้องต่างก็เติบโตขึ้นมาได้เพราะท่าน ทำไมท่านไม่คิดจะรักข้าบ้าง” น้ำเสียงอ่อนแอแน่นสะอึกสะอื้นไห้

“คุณหนูเล็ก ท่านเป็นคนที่ทำให้ผู้อื่นสนุกสนานและทำให้ผู้อื่นสงสาร

“ได้เสมอ” แม่นมผิงกุมมือของเด็กสาวเอาไว้ บุตรสาวคนเล็กของตระกูลเย่เย่หลังเขียวที่น่ารักและเป็นที่ยกย่องของทุกคน “สำหรับบ่าวแล้วไม่มีใครเทียบกับใครได้ คุณชายใหญ่ คุณหนูใหญ่ หรือแม้แต่ท่าน คุณหนูเล็ก ทุกคนมีความสำคัญสำหรับบ่าว”

“แต่ท่านก็รักพี่สาวมากที่สุด หากเป็นข้าที่ต้องไป ท่านจะสวดมนต์เพื่อข้าหรือไม่ จะโศกเศร้าเพื่อข้าหรือไม่” น้ำเสียงคล้ายกับว่านางไม่ได้รับความยุติธรรม

“บ่าวรักพวกท่านทุกคน เพียงแต่ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง บ่าวไม่สามารถแบ่งความรักได้เท่าเทียม เหมือนกับที่บิดามารดาท่านไม่ได้รักท่านกับคุณหนูใหญ่อย่างเท่าเทียมกัน” ฟางหลี่หลิวที่นั่งฟังบทสนทนาในฉากภายในห้องไม่อาจตอบโต้ได้ แม่นมชรายังเอ่ยต่อ

“ท่านได้รับความรักจากผู้คนทั้งหมดที่ท่านได้พบ ทั้งพี่ชาย บิดา มารดาของท่าน หรือแม้กระทั่งองค์รัชทายาทที่เป็นคู่หมั้นของพี่สาวท่าน คุณหนูใหญ่ไม่เคยได้รับสิ่งนั้นเลย บ่าวมองเห็นคุณหนูใหญ่ดิ้นรนทำทุกอย่าง แต่ไม่เคยได้รับสิ่งใดตอบกลับมา บ่าวจึงรักคุณหนูใหญ่ให้มากเพื่อทดแทนสิ่งที่พวกท่านไม่เคยให้นาง วันนั้นไม่มีพวกท่านคนใดคิดถึงความปลอดภัยของคุณหนูใหญ่ หรือโศกเศร้ากับชะตากรรมที่นางพบ บ่าวจะทำในส่วนนี้ทดแทนพวกท่านเอง”

แม่นมผิงไม่อยู่ต่อเพื่อฟังสิ่งอื่น นางปล่อยมือเด็กสาวแล้วออกไปจากห้องนั้น ปล่อยให้เย่หลังเขียวมองแผ่นหลังที่อ้อมงุ้มค่อยๆ จากไป เมื่อไม่สามารถรั้งเอาไว้ได้ เด็กสาวก็เดินเข้าไปภายในห้องของมารดา ท้นที่ที่พบหน้าก็สวมกอดแล้วร้องไห้

ฟางหลี่หลิวกอดบุตรสาวเอาไว้แนบอก พยายามลูบแผ่นหลังที่สั่นเทาเพื่อปลอบโยน “แม่นมผิงพูดไปเพราะกำลังเสียใจ เจ้าอย่าเอามาใส่ใจเลยนะ”

“ไม่ท่านแม่ ลูกคิดว่าแม่นมผิงอาจพูดถูก มันอาจเป็นความผิดของลูก”

“มันไม่ใช่ความผิดของใครทั้งนั้น ยิ่งไม่ใช่ความผิดของเจ้าด้วย หากความรักเป็นสิ่งที่เราสามารถกำหนดเองได้ องค์รัชทายาทคงบังคับตัวเองให้รัก

พี่สาวของเจ้าไปแล้ว ไม่มีใครอยากให้เรื่องราวแบบนี้เกิดขึ้นหรือลูกรัก” สำหรับนาง การที่บุตรสาวคนเล็กมีใจปฏิบัติต่อองค์รัชทายาทเป็นเรื่องที่ ‘ช่วยไม่ได้’

ตาซึ่งในหัวใจมารดาเช่นนางเอียงข้างอย่างชัดเจน ไม่ใช่ว่านางไม่รักบุตรสาวคนโต เพียงแต่ความห่างเหินและใกล้ชิดระหว่างบุตรสาวคนโตกับบุตรสาวคนเล็กนั้นมากเกินไป หลายครั้งท่ามกลางงานเลี้ยงอันยิ่งใหญ่ในวังหลวง สตรีที่ปรากฏตัวอยู่ข้างกายสองเสานั้นมีรัศมีและความงามเยือกเย็นจนยากที่จะเข้าใกล้ แม้แต่นางที่เป็นมารดายังรู้สึกว่เด็กคนนั้นคล้ายมีไข่มุกบุตรสาว สง่างามเกินไป เยือกเย็นเกินไป ห่างเหินเกินไป จนท้ายที่สุดน้ำหนักในใจมารดาที่ลดน้อยถอยลง

ทว่าไม่ใช่ไม่รู้สึกละอะไร แม้ในขณะที่ป่ลอบบุตรสาวคนเล็ก ก็ยังมีช่วงขณะหนึ่งที่รู้สึกหวาดกลัวตัวเอง ดังที่บุตรสาวได้ถามแม่ถามผิงไป หากเปลี่ยนเป็นเย่หลิงเซียวต้องแต่งงานกับราชาปีศาจบ้าง แม่ถามผิงจะโคกเกล้าเท่านั้นหรือไม่ และหากผู้ที่ต้องเผชิญชะตากรรมไม่รู้ร้ายดีเป็นเย่หลิงเซียว ตัวนางยังจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ ‘ช่วยไม่ได้’ อยู่อีกหรือไม่

เหยาซู่เร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น มีคนมารายงานนางว่าวันนี้เย่เย่เย่เซียงหาย จากอาการป่วย และสามารถออกมาเดินเที่ยวเล่นอวดโฉมในวังเหวินเสวี่ได้แล้ว ชาวว่าสตรีผู้นั้นถึงขนาดแล่นไปหาศิษย์พี่ใหญ่ที่ลานฝึกซ้อมด้านหน้า เล่นหูเล่นตาใส่ชายหนุ่มจำนวนมาก เวลานั้นยังได้ร่วมโต๊ะอาหารกับศิษย์พี่ใหญ่ของนางอีก ดังนั้นหญิงสาวจึงตัดสินใจไม่รับอาหารเช้าที่ห้องพักของตัวเอง แต่เดินทางมาร่วมโต๊ะกับศิษย์พี่ใหญ่แทน นอกจากนี้ยังลากเอาศิษย์พี่รองที่เดิมทีกินข้าวพร่องไปครึ่งถ้วยแล้วให้ติดตามมาด้วย

“เจ้าลากข้ามาด้วยทำไม ข้ากินข้าวอยู่” กู๋หิงเทียนไม่สบอารมณ์ แต่ก็ปล่อยให้ศิษย์น้องลากตัวเองเดินไปตามทาง

“ท่านต้องไปเป็นเพื่อนข้า เราจะไปกินข้าวที่เรือนศิษย์พี่ใหญ่ ยิ่งคนเยอะ

ก็ยิ่งขัดขวางแผนการของนางจึงจอกนั้นได้ดี”

“นางจึงจอกอะไร เจ้ากำลังพูดถึงพี่สะใภ้เช่นนั้นหรือ”

“ก็ใช่นะสิ” นางหันมากล่าว แม่ริมฝีปากแน่น นึกถึงรายงานเมื่อเช้ายังไม่สบบารมณ “เมื่อเช้านางจึงจอกนั้นถึงขั้นไปให้หาศิษย์พี่ใหญ่ที่ลานฝึกซ้อม นอกจากเข้าหาศิษย์พี่ใหญ่แล้วคงคิดอยากจะหว่านเสน่ห์คนอื่นที่อยู่ที่นี่ด้วยร้ายกาจที่สุด”

“นางจะไปหาสามีของนางแล้วผิดตรงไหน” ชายหนุ่มสะบัดมือที่ลากเขาอยู่ออก จัดเสื้อผ้าตัวเองให้เข้าที่ “เจ้านี่ชักจะมากเกินไปแล้วนะ คำก็เรียกนางปีศาจ สองคำก็เรียกนางจึงจอก แล้วยังพานโกรธพี่สะใภ้เรื่องที่นางไปหาศิษย์พี่ใหญ่ที่ลานฝึกซ้อม อีกอย่าง... เจ้าได้เห็นด้วยตาตัวเองหรือถึงว่านางหว่านเสน่ห์ให้ชายอื่น”

คนฟังอึ้งอึ้ง หน้างอ้ง “ไม่ได้เห็น แต่สายข่าวของข้ารายงานมาแบบนั้น”

“เฮอะ!” ชายหนุ่มหัวเราะ กอดอกกอดสายตามองศิษย์น้องที่สูงแค่วัยรุ่นของเขา “สายข่าวของเจ้าก็คงเป็นสาวใช้สักคนใช่หรือไม่ คนพวกนี้ชอบนิทานจะตาย ฟังผ่านๆ ก็พอได้ แต่จะเอาสาระอะไรกับพวกนางกัน มีแต่แต่งเติมเรื่องราวเอาสนุกไปเรื่อย”

เหยาซูลีฟาดมือใส่ต้นแขนเขาหนึ่งครั้งเต็มแรง “ทำไมชอบเข้าข้างนางนัก ท่านไม่เคยพบนางสักหน่อย ท่านจะรู้ได้อย่างไรว่านางไม่ใช่นางปีศาจจึงจอกที่จ้องจะเขมือบศิษย์พี่ใหญ่”

“ก็เพราะไม่รู้จากนี้ไปถึงไม่รับผิดชอบว่านางเป็นอย่างไร เจ้าก็เถอะ อย่าเอาอคติมาบังตานักเลย” เขาผ่อนลมหายใจ “แต่เอาเถอะ จะไปกรี๊ดไป ข้าเองก็อยากจะพบหน้าพี่สะใภ้แล้วเหมือนกัน”

เพราะไม่อยากทะเลาะเหมือนเด็กๆ ภูหนิงเทียนจึงยอมติดตามไปอย่างไรเขาเองก็อยากจะพบพี่สะใภ้คนงามอยู่แล้ว ถือโอกาสนี้ไปด้วยก็น่าจะดี ทั้งสองคนจึงเร่งฝีเท้าเดินไปตามทางจนถึงเรือนของศิษย์พี่ใหญ่ หลังจากสาวใช้เข้าไปรายงาน พวกเขา ก็เดินเข้าไปในห้องกินข้าวด้านใน

บนโต๊ะกลมสำหรับกินข้าวมีอาหารอยู่ในจานสี่ห้าอย่าง แต่ที่ดึงดูดสายตาไปกว่าอาหารคือสตรีในชุดสีม่วงเข้มที่นั่งอยู่มุมหนึ่ง แผ่นหลังตั้งตรง สายตาทอดมองไปที่ภาพวาดภูเขาซึ่งประดับอยู่ภายในห้อง เพียงแค่นั้นก็คล้ายกับมองเห็นภาพวาด กุญแจหนึ่งที่ยืนมองใบหน้าที่ได้รับการแต่งแต้มเพียงบางเบาอย่างตื่นตะลึง คำว่างดงามไม่อาจบรรยายความงามของสตรีตรงหน้าได้ ทว่านอกจากคำว่างดงามแล้ว จะสรรหาคำอื่นมาอธิบายก็ไม่ได้อีก

ดงามเช่นนั้น เยือกเย็นเช่นนั้น คำกล่าวว่าเหมือนนางปีศาจก็ไม่ได้เกินจริงไปนัก

จิตใจของกุญแจหนึ่งที่ยืนเต็มไปด้วยความชื่นชม ทว่าหัวใจของเหยาซูลี่กลับเต็มไปด้วยเพลิงริษยา คราวก่อนที่พบกันในสภาพคนป่วยก็ว่างดงามมากแล้ว มาวันนี้หญิงสาวตรงหน้ากลับยิ่งดงามขึ้นไปอีก ชีวีร์ชี้เห่กว่านางก็คงไม่ต้องห่วงว่าศิษย์พี่ใหญ่จะไขว่ไขวหรือหวนไหว แต่ความงามเช่นนั้นอันตรายอย่างยิ่ง นางจึงจอกตัวนี้อาจเป็นปีศาจร้ายที่ใช้ความงามล่อลวงใจศิษย์พี่ใหญ่ก็ได้ ยิ่งคิดยิ่งเกิดความระแวงและริษยา

“เพ่งหายป่วยก็ได้ข่าวว่าเจ้าเดินสำรวจไปทั่ววังเหวินแล้ว หรืออดรันทนไม่ไหวอยากแสดงตัวในฐานะนายหญิงของประมุขวังเหวินแล้ว” ประโยคแรกที่หลุดออกมาไม่ใช่คำทักทาย แต่กลายเป็นถ้อยคำถากถาง ประชดประชัน ผู้พูดเชิดหน้าขึ้นแล้วเดินมานั่งตรงข้ามกับเย่เย่เซียง จากนั้นยังดึงให้กุญแจหนึ่งยืนมานั่งคั่นกลาง ตำแหน่งเช่นนี้ที่โต๊ะกลมนั้นทำให้ไม่ว่าอย่างไรนางก็ต้องได้นั่งข้างศิษย์พี่ใหญ่ของตัวเอง

กุญแจหนึ่งไม่ได้สนใจสิ่งที่เหยาซูลี่ทำ เขายืนหน้าเข้ามายิ้มให้ “อย่าถือสาางเลยนะพี่สะใ้ ข้ามือชื่อว่าการกุญแจหนึ่ง เป็นศิษย์น้องรองของสามี่ท่าน ศิษย์น้องของข้าเป็นคนพูดไม่ค่อยคิด ท่านไม่จำเป็นต้องใส่ใจคำพูดของนางเลยนะ วันนี้พวกเราเพียงแค่อยากจะพบท่านสักครั้งเลยแวะมากินข้าวด้วยเท่านั้น”

“ข้าไม่ได้อยากเจอนางสักหน่อย” หญิงสาวอีกคนในห้องเอ่ยแทรก

“คุณชายกู๋ได้ยินชื่อเสียงของท่านมาลั๊กพักแล้ว ยินดีที่ได้พบ” เย่เยี่ย-เซียะไม่ได้ให้ความสนใจสนใจแก่เหยาซูลีโดยสิ้นเชิง นางตอบรับคำแนะนำตัวของกู๋หิงเทียน ยิ้มให้ และเรียกสาวใช้รินน้ำชาให้เขา

เหยาซูลีถูกเมินเฉยเป็นครั้งแรก เห็นศิษย์พี่รองจ้องหญิงสาวผู้นั้นไม่วางตากี้ได้แต่เก็บความไม่พอใจเอาไว้ ดูเหมือนแม้แต่ศิษย์พี่รองก็ยังหลงรูปโฉมของหญิงสาวผู้นี้ เมื่อเป็นเช่นนี้จะไม่ให้นางคิดว่าอีกฝ่ายเป็นนางจิ้งจอกได้อย่างไร

“ชื่อเสียงของข้าคงไม่ค่อยดีเท่าใดนักใช่หรือไม่” ชายหนุ่มรู้ตัวเองดีชื่อเสียงส่วนที่โด่งดังที่สุดของเขาก็คือความเจ้าชู้เจ้าสำราญนี่แหละ “แต่ข้าเองก็ได้ยินชื่อเสียงของพี่สะใภ้มาเหมือนกัน ว่าท่านเป็นยอดหญิงงาม ได้พบท่านวันนี้ นับว่าเป็นวาสนาอย่างยิ่ง”

“คุณชายกู๋เป็นคนปากหวานเช่นนี้ถึงมีหญิงสาวมากมายมาหลงรักท่าน”

กู๋หิงเทียนหัวเราะกับคำชม ทว่าไม่ทันได้ปลาบปลื้มเต็มที่ แผ่นหลังของเขาก็ถูกฝ่ามือหนึ่งฟาดเข้าเต็มแรงจนหน้าคะมำไปกับโต๊ะ อวัยวะภายในน่าจะถูกพลังนั้นปั่นจนแหลกไปหมดแล้ว แทบไม่ต้องเดาเขาก็รู้ว่าเจ้าของฝ่ามือนี้คือใคร

“ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านจะฆ่าข้าต่อหน้าพี่สะใภ้หรือ” ถ้อยคำกระท่อนกระแท่น ฟังไม่ค่อยรู้ความเพราะจุกจนหายใจไม่ทั่วท้อง

“แค่หักท่ายตามประสาพี่น้อง วรยุทธ์ก็ไม่น้อย อย่าเสแสร้งนักเลย” พูดแล้วก็เดินอ้อมด้านหลังฮูหยินตัวเองไปนั่งเก้าอี้กึ่งฝั่งข้างกายนาง ดวงตาสีแดงของเขาจ้องมองเข้าไปในดวงตาของศิษย์น้องรอง มีความหมายว่าคาดโทษบางอย่างเอาไว้

“ศิษย์พี่ใหญ่ วันนี้พวกเราจะมากินข้าวกับท่านด้วย หวังว่าท่านจะไม่ว่าอะไรนะ” เหยาซูลีไม่สนใจกู๋หิงเทียนที่เอามือลูบหลังบรรเทาความเจ็บปวดของตนเอง นางยื่นหน้าส่งยิ้มหวานให้ศิษย์พี่ใหญ่ ดวงตาส่องประกายวิบวับพร้อมจะขยับเข้าไปใกล้

เลี้ยวโลกันข้างฐาน หลังจากยืนเสียบรออยู่ด้านข้างมาล็กพัก ชั่วขณะที่ศิษย์น้องเล็กของเจ้านายกำลังจะขยับเข้าไปใกล้ นางก็แทรกตัวเข้ามาตรงกลาง ทำให้อีกฝ่ายต้องชะงักไปในทันที แม้ถูกสายตาเหมือนจะฆ่าคนของอีกฝ่ายจับจ้องก็ไม่สะทกสะท้าน

“นายท่านจะให้ปวดตักข้าวเลยหรือไม่เจ้าคะ”

“เอาลี” แม้จะพูดเช่นนั้น แต่ถ้วยข้าวบนโต๊ะยังมีเพียงแค่สองใบ ทว่ามีคนสี่คน เหยาะชูลีจึงเอ่ยค้าน

“แล้วถ้วยของข้ากับศิษย์พี่รองล่ะเจ้าคะ”

หลี่เหวินหรงยกถ้วยชาขึ้นจิบ ไม่ได้หันไปมองคนถาม เพียงส่งสายตาไปยังหญิงสาวอีกคนบนโต๊ะ “ถามพี่สะใภ้เจ้าดูสิ ตั้งแต่ตอนนี้เรื่องภายในของวังเหวินเสวี่ยย้ายให้นางจัดการทั้งหมด ต่อไปหากสงสัยหรือต้องการจัดการอะไรก็ให้ถามพี่สะใภ้ของเจ้าแทน”

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ แม้แต่เอ่เย่เซียงเองก็ตกใจไม่น้อย มองคนที่ทำท่าเฉยเมยข้างกาย อยากจะถามอะไรสักอย่างออกมา เพียงแต่ถูกตัดหน้าโดยศิษย์น้องเล็กของสามี ใบหน้าน่ารังงอจำไม่พอใจ ยิ่งหันมามองนาง ยิ่งรู้สึกได้ถึงรัศมีอันตราายที่คุกคาม

“ศิษย์พี่ใหญ่หมายความว่าอย่างไร หญิงคนนี้เพิ่งมาถึง จะเก่งกาจหรือโง่เขลา ก็ยังไม่รู้ ท่านจะยกเรื่องภายในวังเหวินเสวี่ยให้นางแล้วหรือ” น้าหนักของหญิงสาวผู้นี้ในใจศิษย์พี่ใหญ่น่าจะมีไม่น้อย ถึงขนาดมอบอำนาจไว้ในมือของนาง

ถ้วยชาถูกวางกระแทกลงบนโต๊ะเป็นการยุติการถกเถียง “นางแต่งเข้ามาเป็นนายหญิงของประมุขวังเหวินเสวี่ย ก็ต้องทำหน้าที่นายหญิงของตัวเองให้ดี ต่อให้ทำไม่ได้ก็ต้องเรียนรู้ เจ้าสองคนมีหน้าที่ช่วยเหลือและเช็ฟฟิงพี่สะใภ้ก็พอ”

แม้จะหัวรั้นและดื้อดึง แต่บางครั้งเหยาชูลียังรู้จักที่จะยอมถอยเพื่อตั้งรับ เมื่อศิษย์พี่ใหญ่กล่าวเช่นนั้น ต่อให้เถียงไปก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไร

ได้ นอกเสียจากว่าในอนาคตนางจะทำให้เขาได้เห็นว่านางจึงจอกเเย่เยี่ยงนั้นไร้ความสามารถ เดิมทีเรื่องภายในของวังเหวินเสวี่เป็นบรรดาสุหยินของผู้อาวุโสหลายคนช่วยกันดูแล การที่อยู่ดีๆ อำนาจเด็ดขาดถูกมอบให้แก่คนมาใหม่ที่พวกนางไม่คุ้นเคย อาศัยการพูดคุยน้อย ของกำนัลและความสนิทสนมอีกนิดหน่อย นางจะก่อคลื่นใต้น้ำทำลายความไว้วางใจที่ศิษย์พี่ใหญ่มีต่ออีกฝ่ายลงให้ได้

คิดได้เช่นนี้ก็ยอมยุติแต่โดยดี ถ้าจะให้ทำใจยอมรับนั้นเป็นไปได้สุดท้ายต้องใช้ศอกกระทุ้งศิษย์พี่รองที่เงยมานานให้เป็นฝ่ายพุด กุ่หนึ่งเทียนส่ายหน้าอย่างระอาใจ แต่จำต้องยอมเป็นฝ่ายเอ่ยปากถามพี่สะใภ้ก่อน

“พี่สะใภ้ ข้ากับศิษย์น้องเล็กสามารถกินข้าวกับพวกท่านได้หรือไม่”

เย่เย่เยี่ยงละสายตาดูจากสามีมองตนมามองศิษย์น้องของเขา ก่อนจะหันไปสั่งเสี่ยวฉีที่ยืนอยู่ข้างตัวเอง “ไปเอาถ้วยข้าวมาเพิ่มสองชุด บอกให้ในครัวเพิ่มกับข้าวมาด้วย”

“เจ้าคะสุหยิน” สาวใช้รับคำสั่งแล้วจากไป

“ขอบคุณพี่สะใภ้ที่เมตตา ไม่อย่างนั้นข้าจะต้องหิวจนตายแน่นอน” ชายหนุ่มยิ้มหวาน เผลอจ้องหน้าพี่สะใภ้ไปนิดเดียว หน้าแข็งของเขาก็ถูกคนนั่งตรงข้ามเตะเข้าเต็มแรงจนกระดูกแทบหัก “โอ๊ย! ข้าข้า ข้าของข้า”

“คุณชายกุ่ ท่านเป็นอะไรหรือไม่” พี่สะใภ้แสดงอาการห่วงใย ทำท่าจะลุกขึ้นเรียกให้คนไปตามหมอ แต่แขนของนางถูกรั้งเอาไว้โดยราชาปีศาจ

เขารีบปล่อยมือทันทีที่นางหันมา พุดด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งทว่าซุ่มซ่อนอยู่ในที่ “เขาไม่ตายหรอก หรือถ้าจะตายก็ให้เขาคลานออกไปตายข้างนอกเอง”

นับวันความเมตตาที่ศิษย์พี่ใหญ่มีต่อเขาจะน้อยลงทุกที คิดเช่นนั้นน้ำตาก็แทบไหล กุ่หนึ่งเทียนมิใช่คนโง่เขลา เขาพอมองออกว่าทำไมศิษย์พี่ใหญ่ถึงทำร้ายเขา ที่จริงเรื่องเมื่อเช้าที่พี่สะใภ้ไปปรากฏตัวที่ลานฝึกซ้อมเขาเองก็รู้ รวมถึงรู้ด้วยว่าบรรดาผู้ที่อยู่ในลานฝึกซ้อมที่จ้องพี่สะใภ้คงนงมาไม่ว่างตาสุดท้ายจนบัดนี้ก็ต้องฝึกต่อไม่ได้หยุดหย่อน ชายหนุ่มเผยรอยยิ้มบางๆ ที่

มุ่มปาก เขาคิดว่าเรื่องน่าสนุกกำลังจะเกิดขึ้นกับศิษย์พี่ใหญ่ผู้เย็นชาของเขาแล้ว

หลังจากจบมื้ออาหารที่มีแต่ความเงิบ แม้แต่คนช่างพูดอย่างเหยาซูลี่ ก็จมอยู่ในความคิดของตัวเอง ทันทีกินเสร็จนางก็ขอตัวจากไป กุ่หนิงเทียนรู้ว่าศิษย์น้องเล็กกำลังจะวางแผนอะไรสักอย่าง หากไม่ใช่เรื่องร้ายแรงก็แล้วไป แต่ถ้าร้ายแรงมากเขาก็อยากจะรอดูว่าศิษย์พี่ใหญ่จะจัดการนางอย่างไรเช่นกัน เพียงแต่เขาไม่มีเวลาไปสนใจ เขาต้องการคุยกับศิษย์พี่ใหญ่ก่อน

“ข้าขอเฝ้าตัวศิษย์พี่ใหญ่สักครู่นะพี่สะไภ้” เขาขออนุญาต ขณะที่ขอให้ศิษย์พี่ตนมาคุยกับเขาที่อีกมุมหนึ่งในห้อง ชายหนุ่มยื่นหน้าเข้าไปใกล้กระซิบเสียงเบา “พี่สะไภ้หายป่วยแล้ว คินนี่... พวกท่านก็เข้าหอกันได้แล้วสินะ ถ้าท่านมีอะไรสงสัยก็ปรึกษาข้าได้ ข้าจะเชี่ยวชาญวิธีการทำให้หญิงสาวมีความสุขมากที่สุด โดยเฉพาะ... เรื่องบนเตียง”

พูดแล้วก็เผ่นแนบออกจากห้องไป ขณะนั้นราชาปีศาจยังงุนงงกับบทสนทนา ครู่เดียวเขาก็คิดได้ ใบหน้าขาวซีดของเขาแดงระเรื่อ ทว่าแววดาอยากฆ่าคนกลับชัดเจนยิ่งกว่า

กุ่หนิงเทียนยิ้มว่า แม้ขณะที่หนียังได้ยินเสียงคำราม

“กุ่หนิงเทียน คอยดูว่าข้าจะฆ่าเจ้ายังไง!”